AMERIKAS HÄMND FÖR LUSITANIA

ROMANTISERAD SKILDRING

AV

OTTO WITT

STOCKHOLM
ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAG

PAPPERSLEVERANTÖR GRANSHOLMS AKTIEBOLAG, GEMLA
EHRNFRIED NYBERGS BOKTRYCKERI, STOCKHOLM 1915

Förord till den elektroniska utgåvan

Amerikas hämnd för Lusitania är scannad från förstaupplagan från 1915, och detta är också den enda utgåvan som finns.

Att det finns två kapitel VII i innehållsförteckningen nedan beror på att ett av kapitlen råkat bli överhoppas i bokens tryckta innehållsförteckning och därmed inte numrerat där. Även numreringen på själva kapitlen i den tryckta boken har två kapitel VII.

I.

ETT MOLN VID HORISONTEN

Mr och mrs Sanderford voro ett i allo mycket lyckligt äkta par. Och icke endast en utan hundratals gånger hade unga frun bedyrat, att maken till hennes man, det fanns icke på denna jorden.

Och mr Sanderford komplimenterade sin hustru -- bakom hennes rygg -- med liknande vackra utsagor.

När därtill kom att deras äktenskap välsignades med en liten parvel, då tog den aktningsvärde George Sanderford ett språng i luften och utbrast:

»Nu finns det ta mig tusan inte en själ som är så lycklig som jag.»

Unga fru Annie såg ömt på sin man och son och slöt dem bägge i en varm blick.

Nu hade ett par år gått sedan pysens födelse och ännu hade ej ett det minsta moln förmörkat deras lyckas himmel.

Visserligen kunde George, som var uppfinnare vid ett stort bolag i Toronto, då och då hemkomma från arbetet, trött och nervös, klagande över att det gick för sakta, att arbetarna gjorde honom förtret och liknande, men ett glatt ord av Annie verkade som olja på upprört hav och så var lugnet återställt.

Annie Sanderford deltog med hela sitt intresse i mannens arbete och ofta hände det, att hon kunde lossa för honom den lilla kuggen, som hela tankemaskineriet hängt upp sig på.

Icke att undra på därför, att George Sanderford var så djupt och innerligt fästad vid sin fru som han var.

En höstafton år 1914 ringde det på tamburklockan till deras våning i Toronto och jungfrun gick för att öppna.

Det var en elegant ung dam som kom, och på det visitkort hon lämnade tjänstflickan stod det:

Miss Ethel Beaver

Flickan lämnade Annie kortet och denna sprang upp med ett glädjeutrop. Miss Ethel var hennes barndomsväninna, som hon ej sett sedan deras gemensamma skoltid.

Det blev ett ytterst hjärtligt mottagande mellan de bägge väninnorna; George var icke hemma, han hade ej ännu

kommit från fabriken, och det ville aldrig taga någon ände på samtalet om alla gamla minnen och hågkomster. För att inte tala om den lilla pysen, vilken beskådades från alla håll och kanter.

Men miss Ethel hade, hur uppriktig och naturlig hon än var i sitt väsen, dock en viss tid i sitt förflutna, som hon lät gå opåaktad förbi. Och detta var det år hon vistades i Europa, strax efter skolans slut. Icke förr berörde Annie denna tidsrymd, innan väninnan slog bort det och övergick till ett annat samtalsämne.

»Men tala då om litet, hur du hade det! Var du uppehöll dig, vad du sysselsatte dig med!» uppmanade henne Annie.

»Snälla du, det var så blandat, så växlande. Det kunna vi resonnera om en annan gång. Men se, vilka härliga rosor du har.»

Och därmed var man inne på andra områden.

Nu hördes steg i tamburen och George Sanderford inträdde.

Han varseblev först endast sin hustru och nickade glatt. Så märkte han, att hon ej var ensam.

Men i samma ögonblick, som han såg, vem den besökande var, undergingo hans drag en märkbar förändring. Han blev först blek som ett lärft för att sedan plötsligt rodna som en skolpojke.

Miss Ethel skyndade att fråga:

»Din man, förmodar jag», och hon lyckades därigenom avleda Georges tydliga förvirring, till vilken, besynnerligt nog, Annie alls icke lagt märke.

George återvann ögonblickligen fattningen och hälsade på vanligt, obekant sätt.

»Detta är Ethel, som jag talat så mycket om med dig», sade Annie förklarande.

»Mycket angenämt», menade George bugande och bad henne vara synnerligen välkommen.

De slogo sig ned alla tre och snart kom ett ogenerat samtal i gång, under vilket George och Ethel mästerligt dolde att de tydligen, Annie ovetande, kände varandra från förr.

George hade gott tillfälle att anställa jämförelser mellan de två.

Annie var den varma, litet mörklagda brunetten med de spelande blåa ögonen och Ethel var hennes raka motsats, blondinen med det vitgula håret, ljusa hyn och de förunderligt bruna, mörka ögonen. Men till figur och längd voro de bägge kvinnorna varandra märkvärdigt lika, ehuru de i allt annat voro varandras kontraster.

Just då han höll på att falla i tankar över hur olika de voro, dessa två kvinnor, och började erinra sig hans och Ethels sammanträffande, hördes ett ursinnigt barnskrik från ett innanför liggande rum.

Annies moderskänsla drev henne upp från hennes plats med förskräcklig hast och med ett par urskuldande ord skyndade hon ut ur rummet, lämnande de bägge andra ensamma.

»Nu», sade George och såg Ethel fast in i ögonen, »nu kanske jag kan få veta vad som ger dig rätt att infinna dig i mitt hem för att bli det första molnet vid horisonten.»

II.

ETT MINNE

»Åhja», svarade miss Ethel, i det hon kyligt betraktade George, »tag det kallt. Jag har kommit i ett särskilt ärende och speciellt till dig.»

»Du kunde ha skrivit.»

»Duger inte. Giv mig emellertid en cigarrett och låt oss avhandla saken i allsköns lugn och ro, min bäste vän.»

George kände sig ej alls väl till mods. Denna lugna ton irriterade honom. Han bjöd emellertid utan ett ord Ethel sitt cigarrettetui, tände hennes cigarrett och väntade.

Den unga flickan blåste ut en blå rökring, knäppte händerna om sitt ena knä och sade lugnt:

»Jag har ett utmärkt minne, George. Nästan som en häst, tror jag.»

»Javisst, snälla Ethel. Jag tvivlar visst inte --»

»Jaså. Nå det var då en tröst. Då minns du den där underbara våren -- i Europa?»

»Javisst, javisst.»

»Det där året.»

»Ja.»

»Som du tog från mitt liv.»

»Där minns du fel. Det året tog jag aldrig -- du gav mig det. Och vill du påstå, att det var för mycket givet? Att du ej skördade nog av vad jag sådde?»

Ethel tänkte. Hennes ögon gnistrade som stenkol under det ljusa håret.

»Det var ju det året, som var hela livet.»

Orden kommo hårda, liksom stöttes de fram.

»Det var den tiden som lärde mig att det finns ingen annan man på jorden än du.»

»Men Ethel. Allt har ju varit fullkomligt rent spel -- åtminstone från min sida. Som amerikaner träffades vi där, på andra sidan. Du ville fram, du vände dig till mig, din landsman, och jag hjälpte dig så gott jag förmådde. Och -- jag kände icke Annie då.»

»Nej, nej. Intet falskt hyckleri. Jag har ju ej sagt, att det var kärlek. Eller ens skenet av den. Men du tog min själ helt och hållet fången, höll den som i ett skruvstäd. Och nu, flera år efter, nu sitter den kvar i greppet. George, jag blir aldrig mera fri. Du sådde så gränslöst mycket hos mig, att när det nu spirar nästan kväver det mig. Och nu, låtom oss tala om affärer --»

George suckade lätt.

»Till att börja med har du, det förstår jag, icke talat med Annie om att vi råkats --»

George nickade.

»Jag lovade dig ju att tiga», sade han endast.

»Ja. Och det underlättar saken högst betydligt.»

»Saken?»

»Nå -- affären då, vilket du vill. Ser du, jag känner Annie. Hon är en nolla. Med henne kommer du ingen vart i livet. Och du med dina anlag, George! Nej, man har ej rätt att förkväva dem genom att ösa guld av tankar över en hustru som ej kan skilja på ädel metall och mässing. Det är allt för litet affärsmässigt, George.»

»Men Annie är ingen nolla -- du känner henne icke.»

»Jo, George. Nej, ser du! Här måste göras affär av dig. Och det kan jag. Med få ord -- du måste bli min man, George.»

Sanderford reste sig.

»Du har blivit nervös av cigarretten, Ethel. Det är en stark sort.»

»Jag har aldrig varit mindre nervös än nu. Vill du eller vill du inte?»

»Skilja mig från Annie?»

»Ja, så heter det visst.»

»Nej, naturligtvis inte.»

»Aldrig?»

»Aldrig i livet. Oss skilja endast döden och inga mänskliga nycker.»

»Det är ditt sista ord?»

»Mitt sista.»

»Ha, ha, ha --» Ethel skrattade, ett gällt och onaturligt skratt. Så slog hon alldeles om.

»Du gamle, genompräktige George», utbrast hon. »Så fick jag då sätta min käraste barndomsväninnas man på prov.»

George såg skarpt på henne och han förstod, att *nu* ljög hon. Det förra var allvar. Han kände henne tillräckligt för att kunna sluta sig till det.

Men vad menade hon? Det ville han gärna veta.

»Ja, det var ju ett lustigt skämt», sade han därför. »Men det slutade för snart. Jag fick aldrig riktigt klart för mig,

vad du menade med att göra 'affär' av mig.»

En blixt sköt fram ur Ethels bruna ögon -- blott ett ögonblick. Det var som tänkte hon: »Aha, du *kan* kanske lockas.»

»Jag menade», sade hon, »att du med dina genialiska idéer kunde bli Amerikas nye Edison, om en kvinna som så helt drucke din själ som jag, stode vid din sida. Ty ser du, tankarna som geniet strör omkring sig äro som verkliga reella ting. Mot en natur som Annies studsa de ögonblickligen tillbaka -- som gummibollen. Du tror därför, att hon är deltagande och full av förståelse och sympati. -- Hos mig slå dina tankar och idéer an som fröet i den goda jorden. De kastas ej strax tillbaka som bollen, utan gro och växa och i stället för fröet, du gav, räcker jag dig en färdig växt med blommor och frukt. Jag är vännen, som säger dig *allt*. Annie är också din vän, men hon är din skugga, som i allt fogar sig efter dina rörelser när ljuset faller på. Hon säger dig blott det du *vill* höra -- -- --»

George hade blivit mera och mera eftertänksam allt efter som Ethel talade.

Hastigt avbröt han henne.

Han märkte, att de voro inne på farlig mark.

»Jaså», sade han, »nå det var ju ett riktigt lustigt skämt det där. Men, bevars, vad Annie är oartig.»

Så tillade han i lägre ton:

»Bäst vi behålla anonymiteten, vad?»

»Ja, det är ett alltför härligt minne till att profaneras.»

George reste sig och gick in för att hämta Annie.

Ethel såg efter honom.

När hon blivit ensam mumlade hon sakta:

»Blott döden -- inga mänskliga nycker. Nå -- världen är stor -- och mycket kan ske.»

III.

TILL CORK

Hösten 1914 fortsatte som de flesta höstar, vad väderlek och sådant beträffar, men världskriget satte sin prägel på mångt och mycket även så fjärran som uppe i Toronto vid Ontariosjön.

Och januari bröt in år 1915.

Miss Ethel Beaver hade blivit en gärna sedd väninna i huset hos Sanderford och det såg ut, som hade hon alldeles glömt den där mystiska kvällen, då hon talat så egendomligt och då hela hennes varelse darrat som en smidig vidja.

Och George å sin sida låtsades heller icke om någonting.

En dag i januari blev George inkallad till chefen för den stora fabrik, vars »uppfinnare» han var.

»Mr Sanderford», började chefen, »ni har en smidig intelligens och ett synnerligen lätt huvud. Styrelsen har utsett er till ett värv på vilket ni kan skörda oberäknelig ära och en mängd guld.»

Sanderford bugade.

»Det gäller», fortsatte chefen, »att uppfinna ett gott och effektivt sätt att skydda ett land mot undervattensbåtar.»

»Ett land?»

»Ja. Ett, tu, tre kan det gälla oss. Men snart gäller det troligtvis England -- det hotas ju med det. Nå -- man får vara praktisk, mr Sanderford, och begagna de tillfällen livet ger. Således hava vi hos de engelska vänner vi hava i vår bransch utverkat att ni, som privatman, får på ort och ställe studera förhållandena. Tänk hela tiden på staterna, sir. En gång kan det gälla att skydda våra kuster. Och som operationsområde för era försök får ni Cork, en stad på irländska kusten icke långt från Queenstown. Den fjorden som sticker in där -- det är er operationsbas.»

»Men sättet, sir?»

»Sättet, sir. Ja, det är ju det ni skall finna ut, min bäste. Men noggrann neutralitet, mr Sanderford. Alltsammans är endast ett experiment på en plats där förutsättningarna finnas.»

»Well, sir.»

»Om ni anser ett slags nät, som hänges tvärs över floden eller mynningen, vara av fördel -- nåväl, så försök det. Tycker ni bättre vara med minor, förbundna med elektriska trådar, nåväl, gärna för mig. Ni har fria händer, obegränsad kredit och förresten gör ni som ni för bäst finner.»

»Well, sir.»

Och chefen vinkade åt George att audiensen var slut.

Sanderford lämnade alldeles bestört kontoret.

Han visste icke riktigt vad han skulle tänka om det besynnerliga uppdraget.

Till slut beslöt han sig för det allra förnuftigaste, att inte tänka över den sidan av saken alls, att endast taga Gud i hågen och giva sig av.

Alltid fick han väl någon idé.

Och ytterst smickrande var det även, att han blivit den ende av en stab om femtiotre ingenjörer, som valet fallit på.

Han jublade inom sig.

Där gick till exempel »gamle» Jones, en man på 40 år. George själv var endast 30. Och där var Sam Gangery, som var 32 och en mycket duktig ingenjör också han.

Ja, det var onekligen mycket smickrande.

Han undrade vad Annie skulle säga.

Och raskt skyndade han hem.

Både Annie och Ethel sutto i salongen då George trädde in, och han berättade dem den glada nyheten.

Annie sprang upp och kastade sig högt snyftande i Georges armar.

»De rysliga minorna», kved hon. »Är inte hemmet och vi, jag och Bob nog, George. Vi ha det ju så innerligt gott och kunna ej ha det bättre.»

Och Annie vädjade till sin trofasta väninna.

»Inte sant, Ethel.»

Ethel såg från den ene till den andra. I detta ögonblick syntes henne Annie så oändligt liten och obetydlig.

»Jag tycker att mr Sanderford naturligtvis skall antaga anbudet», sade hon. »Det är oerhört rekommenderande.»

Annie såg stort på Ethel.

»Du *älskar* honom inte du!» sade hon. En het, blodröd våg sköt upp i Ethels ljusa ansikte.

»Nej, nej, det är ju sant», stammade hon. »Det tänkte jag inte på.»

George såg på dem bägge. Så slöt han Annie i sin famn.

»Det blir naturligtvis så, att jag reser, Annie; du får inte förlora modet för att jag försöker gå framåt i livet.»

»Nej», svarade Annie, »icke därför, men skulle jag förlora dig, George, så vore det allt bra litet kvar att leva för.»

Och efter endast fyra dagar följde Annie Sanderford sin man till båten, som från Newyork skulle föra honom över till Irland.

Hon var lugn och fattad.

Men på sitt rum i Toronto kastade sig i vild, obehärskad förtvivlan en kvinna, med det ljusa håret i oordning och de mörka ögonen kantade av röda ränder.

Det var miss Ethel Beaver.

De voro kontraster i allt de bägge väninnorna -- i sorg som i glädje.

Den stora ångaren gled ut ur Newyorks hamn och en fladdrande vit näsduk var det sista George såg av Annie.

»Månne det sista?» tänkte han.

»Månne det sista?» tänkte också Annie, där hon stod och såg efter den bortilande jätteångaren.

»Vid Gud -- den sista», tänkte miss Ethel Beaver, där hon förtvivlad och alldeles förstörd oroligt gick av och an på golvet i sitt rum.

IV.

ENSAM

Medan George fortsatte till Cork och de många nya intrycken han mötte skingrade det svårmod han kände över att lämna sina kära där hemma, smög sig sorgen desto tyngre över Annie, som lämnats kvar i ett hem där ett så viktigt element som mannen var frånvarande.

Och det är helt naturligt, att hon så mycket mer kom att sluta sig till Ethel.

Och även en annan sak smög sig över henne -- den kolossala fruktan för den man hon älskade -- hur hans öde skulle bli.

Ethel å sin sida var mera praktisk. Även hon älskade George Sanderford, men på ett helt annat sätt.

Ethel höll visserligen Annie sällskap utan att knota. Men hon själv stiftade, utan Annies vetande, bekantskap med flera tyska herrar, av vilka hon hoppades få höra nytt och viktigt om deras mystiska undervattensbåtar.

Detta uppnådde hon visserligen icke, men i stället fick hon av alla tyskar hon träffade, det bestämda intrycket att det var ett folk, som ej enbart hotade, utan också visste att slå till, att fullfölja hotet.

Så kom februari med den engelska blockadens verkställande -- och hon såg ett nytt bevis för att tyskarna menade vad de sade.

Men dock nämnde hon ej ett ord härom åt Annie.

Hon hade sina vissa skäl, ehuru hon ännu ej med bestämdhet skulle hava kunnat formulera dem. Men tids nog kunde det sägas.

Annie mottog ganska regelbundet brev och underrättelser från sin man i Cork.

Han skrev, att hans arbete gick framåt ehuru han började betvivla, att det rätta skyddet mot undervattensbåtar vore att stänga inlopp och dylikt. Men, att han ännu vore långt ifrån någon effektiv lösning av problemet.

»Jag är gränslöst orolig», sade Annie.

»Han är åtminstone ärlig», replikerade Ethel, som hört det senaste brevet uppläsas.

Annie såg stort på Ethel.

Hon lade sin hand på hennes arm och såg henne rätt in i ögonen.

»Ethel -- säg mig, har du något emot George? Jämt söker du att hacka på honom när du kan komma åt. Jag har märkt det ofta, men inte velat säga något. Inte kan väl någon hava något emot George?»

Ethel besvarade blicken -- men vid de sista, troskyldiga orden sänkte hon sin. En viss känsla av skam smög sig över henne -- något av vad den känner, som skiljer ett fågelpar åt vid redet. Men med en rask ansträngning var hon åter sig själv -- vad var Annie mot henne?

Och hon svarade med lugn och klar stämma:

»Ja, jag har en sak emot din man.»

»Nej -- vad då.»

»Att han inte är min.»

»Du skämterska!»

Och Annie skrattade hjärtligt, blev alldeles uppspelt av förtjusning, satte fram vin och kakor och bad att få tömma en bägare för en så sällsynt humorist bland kvinnor, som en viss miss Ethel Beaver.

Och så gingo ett par månader utan att några märkvärdiga händelser inträffade bland de personer, som rörde sig inom den Sanderfordska familjen -- och slutligen skrev man maj.

Det låg oro i luften.

Något så oerhört spordes runt hela världen, som att tyskarna hotade att torpedera den väldiga jätteångaren Lusitania, om den vågade sig in i de engelska farvattnen.

Något så ohyggligt skrytsamt!

Det var knappast en amerikan, som trodde på det -- men *en* fanns det dock och det var miss Ethel Beaver.

Nu var hennes timme äntligen kommen -- *nu* skulle det handlas med den älskande men försmådda och missförstådda kvinnans hela list --

»Annie», började Ethel inställsamt. »Du sade en gång, att du trodde jag ej tyckte om din man. Och en annan gång att du älskade honom över allt annat på jorden, och att intet offer vore för stort, ingen fara för vidrig --»

»Javisst, Ethel. Så är det», svarade Annie med en varm blick och fattade väninnans hand.

»Men tror du *han* har förstått det, Annie?»

»Javisst.»

»Men det undrar jag mycket på.»

»Men, Ethel!»

»Jo, faktiskt. Och nu har jag tänkt att giva dig ett råd, Annie min.»

»Vad i all världen då?»

»Visa honom ditt mod och din kärlek.»

»Här?»

»Här -- vad menar du?»

»Nej -- *där.*»

»I Cork.»

»Du skämtar.»

»Absolut icke. Jag har tänkt mycket på det här i det sista. *Res dit -- du och Bob.* I övermorgon seglar Lusitania, lyxbåten och -- den 10 maj -- vet du vad *det* är för dag?»

Annie rodnade.

»Vår bröllopsdag, Ethel.»

»Javisst.»

»Men --»

»Är du feg?»

»Nej -- men -- men jag är rädd det tager hårt på min kassa, Ethel.»

»Annie», svarade Ethel. »Se på mig, Annie. Har jag varit dig en trofast väninna?»

»Javisst.»

»Och tror du icke att jag ger dig detta råd för att jag förstår att det bleve din och din mans lycka?»

»Jo, snälla Ethel.»

»Då förstår du kanske också, att en person, som har haft dig att tacka för så gränslöst mycket, skulle också vilja ha en liten glädje i gengäld.

»Jo -- men, vad menar du?»

»Min glädje vore att se er två riktigt lyckliga -- nu -- nu strax, och den lilla bönen kan du uppfylla genom att mottaga det här.»

»Vad!?»

Ethel överräckte en första klassens biljett för resa med Lusitania, Newyork--Liverpool.

»Ethel, Ethel, aldrig i mitt liv skall jag glömma.»

»Se så, se så, snälla du -- men nu till packningen -- vad jag är glad att jag kom på det här. I morgon går Lusitania och du måste vara i Newyork då. Så du får allt skynda dig.»

Annie strålade som en vårmorgon; hela livet lekte, tyckte hon.

Men plötsligt höll hon inne.

Även hon hade hört ryktena om Lusitanias torpedering. Hon visste, att tyskarna överallt varnat passagerarna.

»Tänk om det händer något -- jag telegraferar i alla fall till George --»

»Gott -- jag styr om ett telegram när du rest --»

»Tack, snälla du. Men det där med tyskarna?»

»Bara en jättebluff.»

»Är du säker?»

»Absolut. Vanderbilt följer med.»

»Nå då så!»

Och Annie trodde på Vanderbilt mer än på allt »prat», och det var ju klart, att den praktiska Ethel, visste att det alltsammans var fullkomligt ogrundat.

»Och dessutom», försäkrade Ethel, »är Lusitania 'Atlantens vinthund', den löper om alla tyska undervattensbåtar i världen. Den gör hela 26 knop och då kan du tänka!»

Och Annie sov gott och lugnt sista natten i nya världen, med Bob på sin arm och med ett ljust leende mot den insilande halvklara vårdagern.

V.

AVRESAN

Myllrande liv rådde vid Newyorks kajer den minnesvärda majdag, då Lusitania stolt gled ut för att styra till havs

mot det okända ödet.

Där haglade av kvickheter på alla nationers tungomål, kvickheter över den tyska fräckheten; och de tyska agenter, som överallt döko upp med varningar, blevo föremål för ett ohöljt hån.

Det ryktades, att Vanderbilt nyss mottagit ett telegram privat från kejsar Wilhelm, men att han helt lugnt hade rivit det sönder med ett småleende. Och mängden av passagerare smålogo också de.

Åhnej -- något så oerhört -- absolut otänkbart.

Där kommo Annie, Ethel, Bob och tjänstflickan i bil ned till kajen, stego ur och följdes alla åt in i jättefartyget.

Detta erbjöd en imposant anblick med en höjd över kajen som ett fem à sex våningars hus och med fyra väldiga skorstensbjässar av en diameter så stor, att två lokomotiv kunde stå där inne sida vid sida i varje pipa.

Och vad Lusitania bjöd av lyx och elegans torde vara utan sitt motstycke. Där funnos, på översta promenaddäcket, hela våningar med fönster ut mot havet. Dessa våningar bestodo av sängkammare, matsal, förmak och badrum och kostade i hyra ett tusen kronor om dagen så länge resan varade.

Och vilken brokig anblick erbjöd ej passageraremassan, som likt ett färgrikt, böljande hav rörde sig överallt. Där såg man den stele engelsmannen, den livlige fransmannen, den kvicke amerikanen sida vid sida med ryssar, greker, mörkhyade främlingar och gula japaneser. »De enda, som lyste med sin frånvaro, voro tyskar och australnegrer, tunguser, hottentotter och söderhavsvildar», sade en glad amerikan, »och därav kan man sluta sig till att tyskarna äro barbarer.» Ja, så sades det ombord å Lusitania.

Ethel ledsagade Annie och gossen upp i deras hytt, kysste väninnan ömt till avsked och önskade henne en riktigt trevlig och lycklig resa.

»Glöm inte att hälsa din man», bad hon.

»Nej visst inte. Och glöm heller icke du att telegrafera.»

»Säkert -- absolut säkert.»

De hade låst dörren till Annies hytt, där de sutto och samtalade.

Det knackade.

»Kom in.»

Det var återigen en av de tyska agenterna. Men samtidigt, händelsevis en av de tyskar, som Ethel talat med. Ethel ryckte till, men behärskade sig strax och började ett ivrigt samtal med mannen på tyska, vilket språk icke Annie förstod. Detta i avsikt att förmå mannen att ej alls hänvända sig till Annie.

»Roligt att se er, fröken Beaver», sade mannen på tyska. »Jag förstår, jag förstår. Ni är här för att varna en väninna från att resa. Just vad jag själv tänkte göra. Ja, ni förstår ju faran. Märkvärdigt folk dessa amerikaner och engelsmän. Man säger och man säger och man menar vad man säger och de säger att man säger inte vad man säger och menar inte vad man säger. Man borde ge dem fan med fett på, men man är då väl människa.»

Och den pratsamme, lille mannen var försvunnen.

»Vad ville han?» undrade Annie.

»Asch, det var en herre, som jag träffat för någon tid sedan. Bartsch heter han. Men han är lika överdrivet viktig som alla de andra.»

»Ja, det går nog bra», menade Annie. »Tänk, om en vecka träffar jag George. Naturligtvis går allt bra.»

Nu gavs första signalen. Ännu en omfamning, och Ethel skyndade ut ur hytten ned för alla trapporna och i land, medan Annie överlät lille Bob i jungfruns vård och begav sig upp på övre promenaddäcket, varest alla trängdes och väsnades och där de sista tidningspojkarna ropade ut sista nytt från världskriget -- egendomligt nog en liten obetydlig nedgång av Newyorks börs med anledning av Lusitanias avresa. Men en av pojkarna som skrek detta allt för högt, avfockades av en matros -- varför skulle passagerarna oroas med sådana dumheter. De kunde minsann behöva sina nerver till annat.

Och så gled det stolta skeppet, en glädje för den engelska nationen, ut ur Newyorks hamn, ledsagat av jubel och viftningar och goda önskningar.

Annie stod länge och såg ned i det svindlande djup som hette »kaj» om hon där kunde upptäcka Ethel, men förgäves. Sådan hatt som Ethel, hade varannan dam där nere och lika ren och vit näsduk också. Annie viftade på måfå mot hela massan på en gång.

Nu var Lusitania nästan en hel kabellängd från kajen --

Men Annie stod fortfarande som fastnaglad vid relingen och såg mot stranden.

Då kände hon plötsligt en hand läggas på sin axel och innan hon hann att vända sig om utropade en bullrande röst:

»Nej, se mrs Sanderford -- fägnar mig obeskrivligt. -- Har ni fått plats vid bordet -- annars skall jag -- om ni tillåter --»

Det var »gamle» Jones, den 40-årige ingenjören, som var på väg till England.

Hela denna tid hade han intrigerat mot sin kollega Sanderford, än på det ena, än på det andra sättet, och nu var han på väg upp till Cork för att avlösa Sanderford, »som ingenting uträttat», och hemsändandet skulle komma som en bomb över vännen Sanderford, som intet visste. Men detta aktade han sig visligen för att omtala under hela resan för fru Annie.

»Nej, se god dag», sade Annie, glatt överraskad. »Så roligt att få sällskap. Ja tack, vill ni styra om min plats vid bordet är jag er mycket förbunden.»

»Och ni, min nådiga! Vart gäller färden?»

Annie rodnade.

»Jag reser för att hälsa på min man -- alldeles överraskande», svarade hon. »Det är vår bröllopsdag -- och jag tänkte --»

Plötsligt höll hon inne.

Vad gick det åt Jones?

Han brast ut i ett okultiverat, stojande skratt, hostade och bråkade.

Omedvetet såg han ut som en vit neger med svarta tänder --

Det gick med ens upp för honom hur han kunde spela Sanderford ännu ett spratt -- alldeles gratis. Genom att skynda till honom innan hans fru anlände -- eftersom hon skulle »överraska» hade hon väl ej aviserat sin ankomst -- och Sanderford skulle bli så rasande att han nog gåve sig av på hemväg till Amerika, innan han ens sett skymten av sin fru --

Och Jones skrattade ett slag till.

Annie begrep intet. Hon bara rodnade ännu djupare.

Och heller icke därom hade Annie en aning, att Ethel skyndade bort från kajen direkt till järnvägen med dessa ord:

»Aldrig i livet skickar jag något telegram till George. Man är väl ingen dåre och binder ris åt sin egen rygg heller.»

VI.

OMBORD PÅ LUSITANIA

»Förlåt», sade Jones med de svarta tänderna, »men ni är verkligen förtjusande, mrs Sanderford, verkligen förtjusande. Jag har sällan skrattat så gott.»

Annie gav honom en lång, undrande blick.

Vad i all världen menade han, månne?

»Jag hoppas vi få lika roligt hela resan, mrs Sanderford.»

»Ja, vet ni vad, mr Jones. Kan så litet bereda er nöje, så gärna för mig.»

Jones föreslog nu, att de skulle göra en inspektionsutflykt på Lusitania.

»Fast vi hinna då inte med alla vinklar och vrår innan vi komma fram», tillade han. »Men vi titta väl på vad vi hinna. Först, om ni tilllåter, skulle jag dock vilja ha mig en drink.»

»En drink?»

»Ja -- det är bra för magen, he, he, he», fnittrade Jones med den svarta munnen.

Annie funderade ett ögonblick starkt på att bryta bekantskapen med denne allt för rättframme individ -- men det var ju Georges vän och kamrat och för Georges skull gick allt an.

Hon satte sig således i en bekväm fällstol på promenaddäcket medan Jones försvann in genom dörren till en liten friluftsbar alldeles bredvid. Hon såg hans breda rygg vid bardisken, när hon vände sig åt styrbord, och det vida havet när blicken gick åt babord. Så hon tyckte själv att hon hade omväxling.

Annie väntade väl en timme.

Men då fortfarande intet av utsikten förändrades, varken havet åt babord eller mr Jones’ ryggtavla åt styrbord, beslöt hon att skaffa sig själv litet mera skiftande vyer och övergav sin kavaljer och drog sig tillbaka till sin hytt och sin Bob.

Jungfrun tog emot henne.

»En herre har ringt», sade hon.

»Ringt?»

»Ja, här är telefoner överallt. Jag har aldrig sett på maken.»

»Vad ville herrn. Vem var det?»

»Mr Jones hette han.»

»Men jag kommer ju just ifrån honom.»

»Ja, han sade, att frun hade gått sin väg. Han hade bara tagit en drink. När han så sökte er var ni försvunnen.»

Mrs Sanderford satte sig.

Nej, detta var i sanning ett underligt skepp! »Nyss» var tydligen en kvarts timme, ty så länge hade hon nog gått innan hon fann sin hytt, och så stora drinkar de hade! George tog sina på högst 5 minuter -- på Lusitania gick det åt en hel timme. Det var svårt.

Hon reste sig upp för att ånyo uppsöka sin mans kollega, då det bultade våldsamt på hyttdörren och på ropet »kom in» uppenbarade sig mr Jones’ ansikte, lika leende som förr, men mera rött.

»Ni smet, mrs Sanderford», utbrast han. »Skola vi nu fortsätta?»

»Till nästa bar?»

»Åhnej. Låt oss bese angvirongerna.»

Och nu började de äntligen en rundgång i de sagolikaste lyxsalonger, man gärna kan tänka sig -- i ett flytande Soria Moria slott på Atlanten.

Här plaskade en klar stråle ur ett konstverk av en marmorfontän och kastade kaskader av silverstänk mot randen när den föll -- där ett konstverk i brons, som skulle anstått Louvern.

Ena gången en konsertsalong med en den härligaste inredning -- andra gången en vinterträdgård med palmer och andra exotiska trädslag i överflöd.

Än ett drawingroom i teak, än en diskret salong för sommarvärmen i ådrig marmor, hela tjocka plattor, och med djupa, skinnklädda stolar.

Och överallt konstverk av skulptur eller pensel. Än pryddes väggarnas speglar av framstående mästares tavlor, än fylldes de av en bedårande gobelin.

Lyx vart man såg och vände blicken.

De blevo hungriga efter den långa promenaden, ehuru de mellan våningarna använde någon av de två hissar Lusitania ägde.

»Fördömt att de inte ha en liten spårvagn i korridorerna också, he, he, he», utlät sig den något bekvämt tilltagne mr Jones.

De hunno till matsalen.

Mr Jones hade verkligen beställt platser bredvid varandra för dem, ehuru det inte så mycket var hans eget fel, att det blivit gjort, utan fastmer den beskäftige middagsunderkyparens andre springpojke, som under Jones' långa drink vid ett besök i baren inhöstat beställningen och ett mynt som drickspengar.

Nu sutto de där i alla fall.

Runt omkring funnos miljonärer och miljardörer och andra dignitärer, och mot middagens slut blev stämningen

mångenstädes rätt hög och man hade i allmänhet förtvivlat roligt åt tyskarnas hot om den där torpederingen.

Men Annie började anfäktas av onda aningar. Hon tyckte att skämtet gick väl långt. Hon kunde inte utstå fruar, som beställde utstyrsel i långa banor åt barn de väntade men som ännu ej sett världen, och denna säkerhet i förväg irriterade henne.

»Pommery är medlet, he, he, he», sade mr Jones, som märkte att det var något i olag med mrs Sanderford. »Pommery är medlet, mrs Sanderford. Allt kommer från och till magen. Sanna mina ord.»

Och så gjorde han en diskret vink åt en ytterst guldgalonerad herre, något som denne fann under sin värdighet att beakta, varför mr Jones beledsagade det med ett högtidligt:

»*Hej!* Vi äro törstiga.»

Äntligen var man åter i det fria och dagen fortsattes.

Det gavs konsert om aftonen och i herrsalongerna spelades det kort.

Nästa dag klockan tolv stod mr Jones punktligt framför mrs Sanderfords vilstol uppe på översta promenaddäcket.

»Morning, mrs Sanderford. Har ni fått en drink för magen? Jaså inte. Det har jag, så nu kunna vi fortsätta om ni behagar.»

Annie samtyckte och de besökte nu först bankkontoret.

»Har ni fått morgontidningen?»

»Nej, vilken?»

»Kors, låt oss då gå till postkontoret. Lusitania har nämligen egen tidning med redaktion och eget tryckeri ombord på båten och med trådlösa telegram var morgon från hela världen.»

Och i postkontoret fingo de ett nummer av Lusitanias egen tidning.

Så besågo de kök, andra och tredje klass matsalar, rökrum, skrivrum, damrum. På tredje klass var allt hållet i polerad tall, på andra i polerad mahogny. Tredje klassens matsal, proper och fin, var 79 fot lång och 60 fot bred, upplyste en betjänt om. Han föraktade tydligen metersystemet. Där fanns piano för taffelmusiken.

En uppassare meddelade, att Lusitania ansågs så fin i dess andra klass, som andra båtar å deras första, och att det, vad komfort beträffade, absolut icke fanns Lusitanias make i hela världen.

Och mannen slog sig så stolt för sitt bröst att mr Jones gjorde en liknande rörelse något lägre ned, nämligen åt byxfickan, ur vilken han halade upp en slant, gav den åt uppassaren och sade:

»Tag en drink. Det är gott för magen och med den för humöret.»

Resten av resan tillbragte Annie för det mesta dels nere i hytten hos lille Bob, dels fick pysen leka på däck medan jungfrun passade på honom.

Mr Jones odlade bekantskaper och drinkarnas mångfald och hade snart glömt sin påbörjade flirt med mrs Sanderford.

Han inbjöd alla han såg att komma och taga en drink med honom och bjöd ovanligt flitigt för sitt bolags pengar.

Så svann resan hän till stort behag för de allra flesta ombordvarande.

Och om aftonen den sjätte maj visste ingen ännu det öde, som morgondagen skulle bringa.

VII.

DEN SJUNDE MAJ 1915

Den sjunde maj 1915 var en vacker vårdag och ångaren Lusitania närmade sig stolt och med oerhörd fart den irländska kusten. Man såg det gröna Erin mer och mer dyka upp ur det blåa havet.

Mr Jones satt som vanligt på baren och ropade till alla förbipasserande att komma och taga en drink, det var så gott för magen, och Annie satt i sin älsklingsstol på övre däcket med Bob i knäet och pekade just bortåt mot Kinsale och Queenstown och lyfte lille Bobs pekfinger och lärde honom:

»Där är Kinsale och där är Queenstown och innanför där i bukten, där är pappa nu i en stad som heter Cork ...»

»Äl pappa däl nu?» frågade lille Bob.

Då skedde det fruktansvärda.

Några personer hade sett en vit strimma av skum styra mot fartyget, andra hade hunnit förstå, att det handlade om en torped -- men mera visste ingen innan torpeden med ett fruktansvärt dån och brak trängde in i Lusitanias sida. Den träffade bogen, en våldsam explosion hördes -- och mitt i allt bråket, då en sekunds tystnad rådde -- trängde den oförbrännerlige mr Jones' röst sig igenom:

»Få vi en drink, innan vi dör!»

Det var hans sista bön här i livet -- men den hann aldrig uppfyllas.

Nere i salongen stod mr Vanderbilt lugn och fattad med ett diamantskrin i handen, väntande på en dam. Guldets furste gick med ett smyckeskrin i graven.

Annies första tanke var att hårt trycka lille Bob intill sig. Så sprang hon in under det framskjutande taket av akterdäckets soltält för att skydda sig och barnet mot fallande stumpar av fartygsskrovet framifrån explosionen.

Efter ett kort ögonblick inträffade ännu en explosion och ångaren fick så häftig slagsida, som skulle den stått i torrdocka och stöttorna slagits ifrån dess ena sida. Sådan kändes stöten.

Annie kastades med Bob hårt emot relingen -- hon förlorade medvetandet och föll över bord ännu krampaktigt

fasthållande sin lille son. --

Sedan har pressen världen runt talat nog om allt det hemska som hände, hur Lusitania, det stolta skeppet, sjönk på endast tjugu minuter, hur en mängd båtar sögos med ned, hur det dröjde hela tre timmar innan räddningsmanskap kom till platsen, hur nära 800 människor av de 2,000 ombordvarande räddades och i ytterst medtaget tillstånd fördes in till Kinsale och Queenstown.

Men det hände mera den sjunde maj 1915.

Tvänne saker.

En kvinna väntade som vansinnig telegram om att katastrofen hade inträffat, och det var miss Ethel Beaver i Toronto.

Hon fick underrättelsen och greps så av reaktionen, att hon häftigt insjuknade.

En annan av världens millioner, som läste telegrammet, var en viss George Sanderford i Cork, icke långt från Kinsale.

Här var ett ypperligt tillfälle att i alla fall inhämta något nyttigt vetande. Han gav sig icke ens tid till att anlita sin maskinist utan hastade, efter att hava packat litet proviant i ett paket, ned till sin charmanta motoryacht, som låg förtöjd i Corks hamn. Gasten fanns alltid ombord och efter några minuter sköt motoryachten för full fart ut från hamnen.

»Varthän, sir?» vågade pojken fråga.

»Till olycksstället där Lusitania sjunkit.»

»Rädda folk, sir?» undrade pojken, som strängt uppfostrats i satsen att »tala är silver, tiga är guld och fåordighet är bättre än radium».

»Det också. Men egentligen för att få en idé.»

Och ingenjör Sanderford löste litet på tungans band, fast John bara var en pojke -- men en intelligent sådan.

»Jo, ser du, Jack, jag hör inte till de där vanliga uppfinnarna, som tycka att *platsen*, där en uppfinning *göres*, är en bisak.»

»Nej, sir.»

»Utan jag anser, att själva stället, på vilket en olycka tilldragit sig, bör vara ägnat till att framföda en idé till samma olyckas avvärjande.»

»Verkligen, sir?»

»Som jag säger. Man talar om, att 'det ligger någonting i luften'. Nåväl -- om det i så fall ligger en olycka i luften, så ligger det också ett botemedel mot samma slags *ny* olycka i luften. Ty det finns intet positivt utan dess motsvarande negativism, Jack. Men det begriper du inte.»

»Nej, sir. Men Lusitania ligger i vattnet och inte i luften.»

»Gå ned och packa upp provianten, Jack.»

Och medan gossen försvann genom luckan bet sig ingenjör Sanderford i läppen och förargade sig smått över att han talat med John.

Men -- tillbaka till vad han sagt pojken, så låg det verkligen -- i alla fall för honom -- en djup sanning i detta att platsen spelade en så stor roll. Han begagnade sig av det gång på gång då han glömt något. Han gick helt enkelt tillbaka till den plats där han tänkt tanken och se -- han »kom på» saken igen. Och hans största uppfinning, den om sättet att framställa färskt bröd av gamla brödkanter, den hade han gjort vid frukostbordet -- -- --

»Nå -- alltså -- -- -- -- där ser man», tänkte Sanderford.

En maskinskada gjorde, att man först nästa dag i skymningen nådde fram till olycksstället, och där höll motoryachten stilla.

Ingenjör Sanderford satt och tänkte, oberörd av båtar som kommo och gingo, död för hemskheten i omgivningen.

Han specialiserade för sig undervattensbåtens problem.

Han mindes hur Otto Weddigen, den tappre kaptenen på U9 lär hava yttrat:

»Jag strider ej mot människor, utan mot skepp.»

Ja, där var verkligen pudelns kärna. Ty *kunde* undervattensbåtar, utan risk att själva bliva skjutna, så nog försökte de att varna ett fartyg innan detsamma torpederades.

Nå -- då vände man om saken -- ställde den så att säga på huvudet -- och detta borde hava till följd att undervattensbåtarnas arbete helt enkelt omöjliggjordes. Läte man nämligen -- när annat var ogörligt -- en torped verka så, att endast besättningen dödades, då däremot fartyget räddades -- ja, då skulle hela detta farliga vapen, undervattensbåten, hava skaffats ur världen.

Men huru?

Vanvett!

Vad är en undervattensbåt mot ett väldigt slagskepp?

En pygmé.

En insekt som lätt kan såras av det svagaste skott och totalt förstöras.

Men insekten har också en gadd som den osynlig sticker jätten med.

Och det är klart att insekten ej utsätter sig onödigtvis för jättens krossande handgrepp -- och det skulle den göra om den varnade kolossen.

Ett skott vore svaret och insekten ginge, dödad, till bottnen.

VII.

GEORGE SANDERFORDS SYN

Som han satt där i dessa funderingar spratt han till -- högst häpen över något han såg.

Han spände upp ögonen och betraktade det närmare.

Framför sig på vattnet såg han en strimma av ljus, fosforescerande gulhet. Mareld? Nej, sådan hade han ofta sett. Den liknade ej detta fenomen.

Egendomligt -- högst egendomligt.

Han lutade sig över relingen och stirrade ned i vattnet.

Besynnerligt -- den där ljusningen hörde ej till vattenytan, den kom från djupet. Ja, en avlång, väldig kropp, långt under ytan var det, som utsände det trolska skimret.

Drömde han eller var han vaken? Eller var det idén som kom på ett sätt, som han aldrig hade anat?

Ja, det visste han icke.

Men ljuset nere i djupet blev intensivare och det skimrande, avlånga föremålet allt större och större.

Milda himmel! *Det var Lusitania, som stolt och majestätiskt steg mot ytan genom, det klara havsvattnet.*

Sanderförd blev icke alls förskräckt -- hans kalla, klara förstånd sade honom, att det var en vision -- men hur man med kallt och klart förstånd verkligen kan ha visioner det sade honom ingen, ty Sanderford erkände intet högre än sitt kalla, klara förstånd.

Han såg och njöt och synen var betagande mäktig.

Med ens slog det honom något med vansinnig styrka.

Tänk om!

Nej, galenskaper -- var han tokig?

Hans hustru och deras lille gosse!

Tänk om hans bägge kära varit med om Lusitanias hemska dödsresa. Omöjligt -- varför dessa vansinniga tankar! Det hade ej varit tal om någon resa alls.

Men tanken lämnade honom icke -- och just nu drog han sig till minnes, att det i övermorgon var deras bröllopsdag. Hu -- han kallsvettades. Om hon tänkt överraska honom då -- och varit med på båten.

Nej -- bort allt sådant!

Där nere steg Lusitania allt mera och mera. Ljuset tilltog ej mer, stod jämnt och stilla som av ett enda stycke fosfor.

Nu döko masterna upp över vågorna, nu de fyra väldiga skorstenarna, nu däcket. Hans yacht låg alldeles invid babords sida och han såg förundrad och betagen på det lysande fartyget.

Då -- vad var det? Där stod en levande människa ombord. En kvinna med ett barn på armen.

Gud -- det var hans hustru.

Han kände, hur hela hans kropp blev som is. Han kunde icke få fram ett enda ord. --

Men hon svävade emot honom med den lille gossen på sin arm.

»*George*», sade hon. »*Hämnas oss! Tag undervattensbåtarnas udd ifrån dem. Hämnas en fri, amerikansk kvinna -- George!*»

I samma ögonblick skedde en kraftig explosion och George Sanderford föll baklänges i båten.

Hur länge han legat på detta sätt visste han ej, då John stod lutad över honom och baddade hans panna med vatten.

Visst var det en dröm -- ja, det var det -- men en hemsk dröm --

Och i det han raskt satte motorn i gång begav han sig på hemväg till Cork.

Han stod vid ratten och tyckte sig se ännu en underlig syn.

Det var hela jorden som svävade grann och fager i majsolens skönhet men mot en kolsvart himmel, där blåa stjärnor lyste. Han såg Amerika avteckna sig mot jordens hav. Och på hans hemland, Nordamerika, vilade en kvinna, seende uppåt, dragande bort en slöja från evighetens hemlighet.

Det var uppfinningarnas gudinna, som ville lyfta en flik för honom från det ännu beslöjades värld.

Alltså -- från Amerika, från Staterna, skulle *det* komma, som bleve undervattensbåtarnas ruin -- det var Georges förklaring på den syn han såg.

Och hela saken vore nog ett fullständigt Columbi ägg.

»Columbi ägg», småskrattade George för sig själv. »Ja, Columbus upptäckte ju Amerika -- det är därifrån ägget bör komma.»

Men så försvann synen och en alldeles oförklarlig oro grep honom. Tanken på hustru och barn förföljde honom intensivt ehuru han förstod att den var vansinnig, ty vad i all världen skulle ha förmått Annie att utan vidare resa till Europa.

Nå -- ett telegram skulle ju snart upplysa honom om sanningen bara han kom till Cork.

Och han satte högsta fart på motorn.

Överallt mötte honom ångare; de kommo och gingo, utstötte gälla och dova signaler och voro på väg till och ifrån olycksplatsen där ute, där Lusitania hejdats i sitt stolta lopp.

De voro som irrande vandrare, visserligen med ett mål -- men vilket? Till död eller liv? Ja, det visste ingen.

När som helst kunde en undervattensbåts torped ramma en av dem -- ingen visste vilken.

Den vita strimman kunde när som helst styra kurs mot också hans båt.

I sanning, havet syntes honom hemskt i sin blåa skönhet.

Under honom satt Ran, Ægirs maka, och havets gud hade givit henne små lustiga leksaker, undervattensbåtar med torpeder, och nu roade hon sig med sina döttrar Bylgiorna att med dessa leksaker plocka ned åt sig ur människornas »övervattensvärld» skatter, som ej ens havets konung ägde. Han tyckte sig se dem, hur de fröjdades då någon riktigt stor och präktig ångare sakta sänkte sig ned till deras algbevuxna ängar. Det där isberget, som vållade Titanics undergång, blev för honom Ægirs hjälm, för vilken alla, liksom för Minervas sköld, måste frukta, och han tänkte sig hur Ægir, när Titanic stötte, sade till Ran:

»Se så, nu bucklade de till hjälmen för mig.»

Hans fantasi blev livlig och han måste skratta, när han tänkte på hur Ran sam fram till Ægir och bad:

»Snälla gubben, nu får du kosta på mig paraply, ty det regnar alldeles fullt av skräp i håret på mig. Torpeder och flytminor och småbåtar av alla slag.»

Han tänkte sig Ægirs förtvivlan när denne sett sig ur stånd att ens uppfylla en så rimlig begäran och i stället blivit utskrattad av Ran då han räckte henne en valfiskbard med orden:

»Detta är väl en bussig kam. Tag den så länge.»

Ja, det var hundratals små lustigheter som stodo fram för ingenjör George Sanderford där hans motoryacht dansade fram på vågorna och hastigt närmade sig Cork.

VIII.

EN FÖRKROSSANDE UNDERRÄTTELSE

Hemkommen ilade George till telegrafstationen, vilken han fann formligen belägrad av folk av alla kategorier.

Han fick emellertid till slut sitt iltelegram avsänt och gick hem till sin bostad i djupt begrundande.

Han föreföll sig själv egentligen rätt löjlig -- nå, han hade bara telegraferat till Annie:

How do you do?

endast för att visa att han tänkte på henne.

Och nu väntade han på svaret som väl antagligen skulle lyda:

All right.

Ja, ju mer den vardagliga stämningen runt omkring honom ingick i hans medvetande desto mera löjlig föreföll han sig själv vara.

Och när slutligen ett telegram från Toronto ankom bröt han det med största lugn.

Men vad betydde detta?

Det var ett långt codetelegram och underskriften var hans firmas. Nå -- således affärssaker -- Annies telegram komme väl senare, tänkte han och slog upp i Coden efter telegrammets komplicerade ord.

Men redan vid första ord han lyckades finna bleknade han och tog sig för pannan, som var våt av svett.

Ty det lydde:

Er hustru avreste med --

Och ordet därefter i telegrammet var *Lusitania*.

En förtvivlan -- stor och oerhörd grep honom -- ännu för ny för att kunna krossa, blott förlama hans tankegång.

Men telegrammet var långt.

Och med en kollossal ansträngning fick han till slut tytt det.

Det lydde i sin helhet:

Er hustru avreste med Lusitania för att överraskande besöka er. Efter vad vi tro måste hon hava på båten sammanträffat med Abilgo Jones, vilken utsetts till er efterträdare och var på väg till Cork för att avlösa er.

Det blev för mycket för George Sanderford allt detta.

I ett enda slag hade han förlorat hustru, barn och sin anställning hos fabriken eller åtminstone sina förmäns tillit

och förtroende.

»Det är för mycket för en människa, allt detta», utbrast han. »Var finnes världsrättvisan?»

Så med ens dök det upp ett svagt, skimrande hopp, som det alltid gör när sinnet är nära att totalt förtvivla.

Annie och Bob *kunde* ju vara bland de räddades antal.

Och som gripen av ett rus eller vansinne lät han åter sin motoryacht bringas i funktion, lät dess propeller piska vattnet till skum och skyndade för full maskin till Queenstown.

Här undersökte han med nervös hastighet och febril iver listorna -- men någon mrs Sanderford fanns ej bland de räddade.

Men han gav sig ej till tåls med detta -- det *kunde* vara fel. Han besökte alla de sjuka. Nej -- Annie fanns ej bland dem.

Han beså̊g vartenda lik som förts i land.

Intet bar de kära, saknade dragen.

Han rördes till tårar vid anblicken av två små barn som in i döden fast omfamnat varandra.

Men de skärande ropen efter make, hustru, barn och föräldrar rörde honom endast föga. De voro ju blott ett eko ur hans egen själ -- endast relief åt de sorgens skuggor han själv bar i sitt sinne.

Han reste till Kinsale.

Och där upprepade han detsamma.

Annie och Bob funnos ej bland de räddade -- ej bland de döda som uppfiskats.

Och ända till sista möjlighet stannade han, jagande mellan dessa bägge platser.

Då gick det upp för honom, att allt hopp var ute.

Han återvände på sin båt till Cork, gripen av den mest förtärande sorg och mörkaste förtvivlan.

Hans liv var totalt förstört.

Icke genom minor och torpeder, som han fruktat, utan genom något som var tusen gånger värre.

Och med vilt stirrande ögonglober, röda av ådror och fyllda av hat mot det liv, som tvingade honom att fly det, grep han revolvern, laddad med sex skarpa skott.

Sakta förde han dess mynning mot högra tinningen.

IX.

I KINGSGATE

När Annie, med Bob fast sluten i sina armar, kastades mot Lusitanias reling och därvid förlorade medvetande miste hon herraväldet över sin kropp och endast det krampaktiga greppet kring gossen förlamades icke. Armarna omslöto barnet som kunde de icke släppa det och moder och barn kastades över bord.

Då hände något besynnerligt.

En hel knippa livräddningsbälten, som ett par tjuvpojkar ombord roat sig med att binda ihop -- för att se, »om det inte kunde bli skojigt nog med ett sådant slagsmål om det bleve torpedering av», lösryckte sig från däcket och gled med svindlande fart ned i vattnet.

Tjuvpojkarna fingo således ingen glädje av sitt streck men desto mera Annie och Bob.

De ytterst tilltrasslade livbältena, nu fulla av rep mellan sig, snärjde in de bägge sjunkande och höllo dem uppe, medan den torpederade ångaren fortsatte för halv fart framåt.

Och det blev en i sanning underbar räddning -- knappast ens överträffad av vare sig gubben Noak eller Jonas i valfiskens buk.

Knappast mera än huvudena av de bägge offren syntes över vattnet och burna av vänliga vågor drevos de mot land.

De upptäcktes efter några timmar av en ensam fiskare, vilkens lilla båt icke rymde flera än dessa två -- ty de sköna livbältena ville icke den ensamme fiskaren försaka -- och sedan han pressat en droppe whisky mellan Annies läppar rodde han av alla krafter mot land.

Hans stuga låg på en liten ö, alldeles ensam, en ö, på irländska kusten, benämnd Kingsgate.

Fiskargubben, Mac Donald var hans ärliga namn, ägde nästan endast detta hos sig, som var ärligt. Resten utgjordes, förutom av kropp och kläder, av en kolsvart själ, påstods det, som satt så djupt dold, att man ibland trodde att den inte alls fanns under den ruskiga ytan. Bara *en* öm punkt fanns det hos gubben -- han tyckte om små barn.

När han nu såg den där stora högen av sammanbundna livbälten -- den hade minst fem punds värde -- gladdes han. Men när han upptäckte en kvinna, som tycktes leva, blev han litet fundersam.

Ett sådant påhäng också!

Skulle hon räddas, så måste han lämna ifrån sig vrakgodset.

Och han drog sin kniv för att lösgöra repen och låta Annie omkomma -- ingen skulle ju veta om det.

Annie hade legat så, att Bob skymdes.

Men just då Mac Donalds skarpa kniv rörde vid repet hördes en späd röst:

»Tommel vi inte snat till pappa?»

Gubben Mac Donald höll tvärt inne.

»Vad tusan nu då?»

Och ögonblicket efter hade han bärgat både mor och barn och livbältena med och satte hastigt kurs på Kingsgate.

Han tog av sig sin rock och svepte den kring lille Bob.

Annie kryade till sig av whiskyn och såg sig omkring med stora ögon, alldeles utan att begripa det ringaste.

»Hon är bestämt virrig», tänkte Mac Donald.

Mrs Sanderford tryckte gossen tätt intill sig, men sade icke ett enda ord. Hon föreföll att vara alldeles apatisk.

Gubben Mac Donald gjorde emellertid upp sina planer.

Fem pund hade han säkra i och med bältena, det var givet. Men kvinnan där var en första klass passagerare och nog fick han hederlig vedergällning när han en gång lämnade henne till mannen -- det var han säker på.

Men så fanns det en sak i hans sinne, som ej alls influerades av pengar och det var hans barnakärlek.

Och därför borde ej människor heller hava dömt honom så strängt, som de gjorde. Ty den som tycker om små barn brukar i alla fall hava *något* gott hos sig.

Saken var den, att gamle Mac Donald, som inga barn ägde själv, en gång haft en fosterson. Det var en liten parvel som han en gång dragit upp ur sjön och därför givit namnet Moses, »den ur vattnet uppdragne». Men havet hade varit strängt och en dag hade det fordrat Moses tillbaka. På en segeltur försvann gossen spårlöst och nu gick Mac Donald och bar på en hemlig önskan, som gnagde honom natt och dag: *att finna en ny Moses.*

Här hade han funnit honom.

Och så sannerligen om han tänkte att släppa honom så snart.

På detta sätt kom det sig, att mor Mac Donald, som med kvinnans sinne för ringar strax taxerat Annies rikedom i den vägen till flera hundra pund, med glädje tog emot de skeppsbrutna och installerade dem i husets bästa rum, varest varma bäddar och all möjlig omvårdnad snart fick blodet att pulsera hos Annie och Bob som förr innan det gräsliga skett.

Men -- att upptäcka vilka de voro visade sig vara komplett omöjligt.

Allt vad den förtvivlade Annie kunde stamma var blott ett enda ord:

»George, George.»

Och Moses kunde intet besked giva om deras härkomst heller.

»Ja, vi ha ju ringarna», sade gumman Mac Donald. »Så vi bli alltid skadeslösa för lång tid framåt. Frun är rubbad -- det är tydligt, men litet lugn och ro måtte väl en gång bringa jämnvikt åstad.»

»Kan väl tro det», menade hennes man.

Men Annies förstånd hade verkligen slocknat efter katastrofen. Hela hennes minne var försvunnet. Hon mindes intet av det förflutna och endast ett namn lyste som i eldskrift emot henne. Och det namnet uttalade hon ideligen:

»George, George.»

X.

UPPFINNINGEN GÖRES

När George, bragt till randen av förtvivlans avgrund, kände revolverns kalla mynning mot sin tinning spratt han till och en tanke genomkorsade hans hjärna:

»Låt mig fundera litet först. Ett par minuter till kan jag väl alltid offra åt livet. Men sedan — ty det finns intet hopp, ingen ljusning.»

»Om jag nu tager mitt liv», resonnerade han, »vad har jag för nytta av det? De efterlevande kalla mig feg. Och antag, att mina sorger alls icke lättas därav, att min kropp ligger i en grav och ruttnar eller bränns på ett bål. Antag att de fortsätta med precis samma styrka eller — vad värre är — ännu starkare. Då är det ju ett komplett vanvett att taga sitt jordiska liv.»

Logiken i detta resonnemang slog honom så, att han häpen stirrade framför sig.

Ja, naturligtvis var det så.

Annie borta. Bob borta. Bob — lille »Bobbefin» som de kallat honom.

Åh, Herre Gud!

Och förtroendet hos förmännen spolierat.

Nej, så mycket *kunde* helt enkelt ingen människa på jorden bära.

Så kom han ihåg den underliga synen med Lusitania och Annie och Bob på däcket och orden — de där underliga orden som hon sagt.

Hur lydde de?

»Hämnas oss! Tag undervattensbåtarnas udd ifrån dem. Hämnas en fri, amerikansk kvinna — George!»

Med ens blev det så ljust och genomskinligt klart inom honom.

Där var livsvägen.

Amerikas hämnd för Lusitania!

George Sanderfords hämnd för hustru och barn!

Åter sken bilden fram för hans inre syn; jorden med kvinnan vilande på Amerikas norra del — dragande slöjan från evighetens hemlighet.

Men varför höjde sig Lusitania? *Kunde* ett sjunket skepp — — —?

Pang!

Som en sten, när den slungas utefter glanskis frambringar ett skört, egendomligt ljud så sjöng det i George Sanderfords hjärna.

Idén, den gudaskänkta, hade burits till honom.

Allt — varje detalj.

Jublande glad sprang han upp.

Och än mer!

Hans bolag hade sagt upp honom — *ensam* skulle han nu njuta segerns frukter. Ensam.

Ordet ensam återförde honom till verkligheten.

Ja — nu var han ensam.

Men idén bar honom — även över detta och stolt sände han sitt bolag i Toronto ett telegram:

»*Ert bristande förtroende för mig omöjliggör allt vidare samarbete.*»

Han sände telegrammet och hans tankar gingo till Toronto.

Den platsen ville han aldrig mera återse — aldrig — och deras hem kunde han heller aldrig mera beträda — nej, bort allt — och själv skulle han gömma sig för all världen intill han trädde fram med även de *rent praktiska* detaljerna i »undervattensbåtarnas ruin» — men *då*.

Åh!

Så kom han, mitt i sin sorg och glädje att tänka på Ethel.

Så underligt hon talat den gången — om att världen vore stor och att slumpen kunde göra så många oanade förändringar — och nu hade det skett.

Ja, Ethel skulle han anmoda att realisera allt, hela hemmet, och att sätta in pengarna för hans räkning på en bank i Newyork.

Men att närma sig henne — omöjligt. Därtill höll han Annies minne allt för högt i ära.

Och han sände Ethel ett telegram, vari han uppmanade henne att sälja allt i hemmet i Toronto, dock med undantag av hans böcker, ritningar och papper.

Och när han sedan anmodat sin firma i Toronto att omgående telegrafremittera honom det års lön han ansåg sig hava att fordra och denna remissa utan dröjsmål ingått packade han sina koffertar och reste till Liverpool, varifrån han inskeppade sig direkt till Newyork och åter, denna gång med ångaren »Good Hope», gled ut på Atlanten.

*

Samtidigt med, att George reste från Liverpool stod Annie nere vid stranden vid Kingsgate med lille Bob vid handen. Hon såg ut åt havet och mumlade »George, George» — intet annat ord hade ännu undsluppit henne.

Hon uppehöll sig jämnt och ständigt vid stranden på ön. Och det enda som gav henne litet lugn var det mäktiga havet.

Bob plockade snäckor vid ebbtiden och alla skulle pappa ha, sade han.

Gamle Mac Donald var rörande fästad vid pysen och tyckte att det var en riktigt präktig Moses han fått på nytt ur havet.

Gumman var likaledes vänlig och välvillig och på så sätt gick det ingen nöd varken på Annie eller lille Bob — men Annie tycktes hava för alltid förlorat sitt förstånd.

När George, ombord på »Good Hope», passerade Kingsgate måste det hava varit något av den vansinniges visionära tendenser som rörde Annies hjärna, ty de bägge gamla hörde henne för första gången säga ett par nya ord. Hon skrek och sträckte armarna mot havet därute:

»*Nu går George för att kräva hämnd för Lusitania!*»

Så sjönk hon ihop och återgick till sitt förra apatiska tillstånd.

XI.

TILL AMERIKA

Ångaren »Good Hope» ångade för full maskin och med svenska flaggan i topp, svenska färgerna målade tvärs över bog och akter gladeligen i väg från Englands kuster.

Den var i hemlighet armerad med 12 cms kanoner, två stycken, väl dolda, och i allt gjorde den intryck av en fredlig handelsångare.

George Sanderford gjorde det i ordning för sig i sin hytt, så bekvämt sig göra lät och steg så upp på däck.

»Good Hope» närmade sig allt mer och mer platsen där Lusitania gått under och Georges tankar gingo beständigt till det hemska dramat där hans käraste på jorden gått förlorat för honom.

Icke långt efter middagen hände emellertid något, som avledde hans tankar från detta och i stället kom dem att starkt koncentrera sig på den nakna verkligheten.

Det rapporterades nämligen att man genom kikaren iakttagit en undervattensbåt rätt förut.

Detta meddelande väckte allmän uppståndelse och panik var nära att utbryta.

Nu syntes undervattensbåtens skrov mera och mera. Det var tydligt, att den ansåg »Good Hope» för ett fredligt fartyg och aktade att preja det för att undersöka dess nationalitet, last och sådant.

Men på kortare tid än man hann sätta sig in i situationen hade kaptenen på »Good Hope» givit order till inriktning och ett kanonskott dånade.

Verkan var fruktansvärd.

Den explosiva kulan rev upp hela däcket på den stillaliggande undervattensbåten och endast en högt stigande vattenkaskad utvisade var den legat.

»Så skola de tagas» sade kaptenen lugnt och tog en pris snus.

»Ja, när man vet hur de bära sig åt», nflikade en person, som av det besynnerliga uttalet att döma var svensk, eller åtminstone skandinav. »Som den gången jag här nyligen var ute med en liten skuta på Nordsjön.»

»Have a drink», inföll George, som tyckte att han ville utforska den talande, »have a drink.»

»Tack, sir. Varför icke.»

Snart sutto George och den andre vid ett bord i baren.

Den andre ville nämligen absolut *sitta* och den drink han föreslog var svensk punsch.

»Det är sköra och skröpliga ting det där», sade han med en menande gest med den grova tummen utåt havet.

»Undervattensbåtarna ja.»

»Just precis. Inte behöver man en tolvcentimetrare för dem. En liten 20 millimetrare räcker.»

»Ja visst. Men säg mig, herr -- hm --»

»Mitt namn är kapten Svenandersson --»

»Aha, Andersson --»

»Nej, förtusan Svenanders-son.»

»Gott, utmärkt. Men vad jag ville fråga er om var det, vad ni menade med ert uttalande till vår kapten nyss om vad som hände er i Nordsjön. Tala om det, sir.»

»Gärna, sir. Hör då på noga. Och kom inte sedan och säg att jag drager en skepparhistoria för er.»

»Nej, för all del», svarade George, slog i mera punsch och var idel öra.

»Jag stod på min skuta, vilken begåvats med namnet Primus, hade svensk redare och var destinerad till Göteborg från engelsk hamn och just plöjde Nordsjön allt vad tygen höllo. Den var lastad ända till plimsollsmärket och lasten utgjordes av många goda saker, lockande för gommen och närande för magen.

Jag hade just talat om en hemsk syn jag haft. Men den skall ni få höra under historiens gång.

Min styrman, Bergström, ruskade på huvudet åt mig.

»Asch», svarade han, »asch inte var det något. Du är nervös, gamle hederskapten, det är allt -- intet att undra på för resten i så bistra krigstider som dem vi nu genomplöja.»

»Nej, nej, det kan ju hända det där», sade jag, men jag tyckte i alla fall, att den där pipningen inte kom sig bara av blåsten.

Styrman Bergström ruskade på huvudet och efter en stund lämnade jag honom ensam däruppe på däck och begav mig ned för att svepa i mig en nattgrogg.

Jag kunde väl ungefär en timmes tid hava uppehållit mig där nere, filosoferande över livets dålighet i motsats till groggens förträfflighet då kajutdörren öppnades och ett ohyggligt förvridet, alldeles spökligt blekt ansikte visade sig i dörrspringan.

»Bergström!» högg jag i med.

»Ja -- det som är kvar av mig.»

»Nå, vad står på?»

»*Jag såg det!*»

»Vilket?»

»Det där, som du talade om.»

»Det besynnerliga?»

»Just det ja.»

»Vad säger du, Bergström. Kom in, vet jag.»

Och styrmannen steg in, ännu alldeles blek och skakande.

»Nå?» undrade jag. »Berätta nu vad du sett?»

»Ja, inte *såg* jag mycket, nej, ingenting alls, men det hände i alla fall något. Det rusade något rätt framför bogen med en förfärlig fart, det brusade och tjöt av det.»

»En torpedo -- tror du?» undrade jag.

»Nej», svarade han, »det här höll sig uppe i luften -- jag vet inte hur man skall förklara det egentligen. Det första jag såg var likasom en liten, obetydlig ljusning på babords sida. Den var väl så där på en kabellängds avstånd -- sedan kom den där egendomliga brusningen och susningen rätt förbi bogen och så såg jag, så sannerligen en sådan där ljusning igen på styrbords sida. Och därför», slöt styrman Bergström, »rör det sig här absolut varken om en torpedo, för den håller sig under vattenytan, inte om ett känt flygskepp eller aeroplan, ty de ha larmande motorer och inte heller om en vanlig kanonkula, för hade den avlossats så nära Primus, så skulle man naturligtvis hava hört dundret vid skottlossningen. Nej -- detta är något helt annat och alldeles nytt. -- -- -- --»

Bom, bom, bombolibom -- och kapten Svenandersson slog näven i bordet så att glasen hoppade.

»Vad nu?» undrade George.

»Åh, det hör till berättelsens dramatiska effekt», förklarade kaptenen. »Skål, skål.»

»Men hör nu vidare.

Ett hiskligt brak uppe från däcket avbröt vårt samtal.

Förskräckta sågo vi på varandra.

Så med ens rusade vi bägge upp -- vi hörde hur besättningen sprungo ur sina kojer, hur rorgängaren dundrade och rasade och vid ljuset av ett par lyktor fingo vi slutligen ett slags förklaring på det inträffade.

På fördäcket låg en högst kuriös tingest -- den såg närmast ut som en liten kanot.

»Vad betyder det här?» undrade jag.

Och föremålet var onekligen ganska kuriöst. Och det var förfärdigat av trä -- icke av järn- eller stålplåt en gång.

Vad var meningen?

Styrmannen närmade sig med en lykta.

»Halt», skrek jag, »akta dig, gosse, den kan explodera. Rör inte vid otyget.»

Och så bestämde jag, att den besynnerliga »kanoten» skulle gott och väl förtöjas till morgondagen på det att den ej skulle få tillfälle att rulla på däcket och dymedelst, om ett eller annat hemligt stift rubbades, explodera.

Men allt avlopp lugnt och morgonen bröt fram med sitt ljus och gladare syn på saker och ting.

Hela natten hade jag och styrmannen tillbragt med att diskutera den mystiska passagerarens ankomstsätt -- om den hade fallit ned på däcket från ett luftskepp -- ja -- det fanns knappast någon annan förklaring alls -- men --

vad hade den då för ett samband med såväl mina som styrmannens upplevelser? Eller var den måhända självständig?

Ja, denna och hundrade andra frågor framkastade vi utan att få något antagligt svar.

På morgonen verkställde vi emellertid en undersökning av »kanoten».

Och den visade sig vara något av det egendomligaste, som detta världskrig antagligen har frambragt i en människohjärna. Inte vidare snillrik -- utan blott och bart egendomlig.

Dess normala läge var strax under vattenlinjen.

När nu en större ångare närmade sig, påverkades en i kanotens akter anbragt, liten kompassnål. Denna löste ut en styranordning och en viss kvantitet komprimerad luft satte en propeller i rörelse. Kanoten fick härigenom en oerhörd fart, sköt upp ur vattnet och fortsatte rätt mot det annalkande fartyget.

»Men varför exploderade den inte?» undrade

»Ja -- säg det», svarade Bergström.

Vi öppnade nu försiktigt kanoten.

Men vår förvåning blev gränslös när vi upptäckte, att innehållet utgjordes av -- *konserver*.

Där funnos fiskbullar och anjovis, gröna ärter och får i kål.

»Ädla själar», utbrast jag med tårar i ögonen. »Det här är anlagt på stackars skeppsbrutna -- ja, kriget alstrar även goda och upphöjda naturer.»

Och jag befallde:

»Slå upp en får i kål, stewart, och så en låda sardiner.»

Och allt andades frid och glädje mitt uppe i krigets alla fasor och rysligheter -- -- -- --

Då skar ett rop, ett hemskt och hjärteskärande rop genom rymden.

Det kom från kabyssen.

Med ohyggliga konvulsioner sågo vi stewarten vrida sig i dödsångest -- blå i ansiktet.

Konserverna voro förgiftade.

Jag har slutat», sade kapten Svenandersson. »Där ser ni.»

George drog litet på smilbandet, slog i mera punsch och tänkte:

»Nå, bevars, sämre skepparhistoria har jag hört. Den här var en av de bättre.»

Vad han fått veta och trott sig skola få veta av kapten Svenandersson stod ej i någon relation till vartannat.

Georg betalade punschen, bjöd sin nyförvärvade vän adjö och uppehöll sig sedan nästan uteslutande i sin hytt, sysselsatt med att rita och konstruera detaljer och hela planer för sin lyckligt funna lösning av det stora problemet.

*

Under samma tid sysslade miss Ethel Beaver, som mottagit Georges telegram, med avyttrandet av hans egendom.

Hon hade tillfrisknat efter den sjukdom den häftiga sinnesrörelsen förorsakat och nu frågade hon sig med oro, hur George tagit saken. Varför hade han ej med ett ord frågat henne om orsaken till Annies resa -- henne, Annies

bästa väninna?

Bästa väninna! Vilket hån.

Aldrig i livet skulle hon kunna trösta sig -- mellan henne och den man hon älskade skulle det alltid stå två skuggor och ängsligt hägra -- en fullvuxens och ett barns.

Nå -- hon finge ju skylla sig själv.

Och hon tyckte, att i det övergivna hemmet i Toronto blickade överallt Annies sorgsna, blåa ögon emot henne och de följdes av ett par stora, frågande barnaögon -- nej, det blev för mycket.

Och med vild iver kastade hon sig över packningen.

XII.

HOS PRESIDENTEN

Efter många om och men uppnådde äntligen George audiens i enskilt rum hos presidenten i Vita Huset i Washington.

Och nu utbredde George Sanderford med liv och lust sin plan.

Han talade, ritade, utfyllde de tre dimensionerna medelst gester -- kort sagt han bar sig åt som en sant begeistrad uppfinnare gör när *han själv* verkligen tror på den plan han vill att också andra skola tro på.

Presidenten föreföll att vara ytterst intresserad av förslaget.

Och gång på gång undslapp det honom ord såsom:

»Briljant.»

»Charmant.»

och

»Superb.»

Och så fort en uppfinnare hör de orden med den rätta klangen så förstår han att han är inne på rätta traden och fortsätter och blir ivrigare och ivrigare och ger sig nästan aldrig innan han slår presidenten eller generalen eller den grånade översten på axeln eller drar i klockkedjan eller annat sådant.

På samma sätt gick det med George.

Fast han bara satte sig på ett bordshörn och dinglade med benen.

Men presidenten inte en gång märkte det.

Han fördjupade sig i ritningarna.

Så såg han upp och George hoppade ned.

»Låt oss resonnera», sade presidenten.

»Yes, sir! Go on!»

»Vad falls!»

»Kila på, sir!»

George var *bara* iver -- ingenting annat.

Presidenten smålog och slog honom på axeln.

»Rätt, sir. Jag skall 'kila på'. Men vi få taga det med litet ro också.»

»Sir!»

George bugade sig djupt. Han insåg, att han varit litet väl hastig.

»Jag hör, sir», sade han. »Var god fråga.»

»Nåväl. Jag förutsätter att edra premisser äro riktiga.»

»Well, sir.»

»Att det verkligen, vid ett undervattensbåtsangrepp å kofferdifartyg *är* avsikten att endast ramma själva *skeppet* och att icke taga *människoliv*.»

»Well, sir.»

»Jag går ut ifrån *att* detta är så. Vad följer? Jo, mycket riktigt, som ni säger, mr Sanderford, konklusionen blir den, att uppnår en undervattensbåt icke att sänka fartyget, utan precis det motsatta: att döda alla ombordvarande utan att lyckas att sänka fartyget -- ja *då* är i sanning undervattensbåtarnas saga all nu och för evärdeliga tider.»

»Javisst, sir. Finner ni någon lucka i bevisföringen, sir?»

»Nej -- i sanning. Jag ser verkligen intet, som haltar, mr Sanderford, absolut intet. Saken förefaller mig synnerligen plausibel. Och så komma vi till detaljanordningarna. Era ritningar förefalla klara och tydliga. Man *gör* så, så *går det* så. Men vänta!»

»Vad, sir?»

»Kostnadsfrågan.»

»Ja, den kan ju jämföras med en försäkringsfråga.»

»Hur så?»

»Jo, det skall jag förklara er i några få ord, sir. Ett fartyg betalar alltid en viss procentsats av sitt värde för försäkringar.»

»Naturligtvis.»

»Genom mina anordningar minskas torped-, min- och grundstötningsfarorna.»

»Well.»

»Och därigenom även riskerna för försäkringsbolagen. Premierna sjunka och mina anordningar glida in i deras ställe -- i reduktionernas ställe.»

»Mycket riktigt, ni har alldeles rätt. Ja, detta reducerar ju alldeles odisputabelt ned omkostnaderna enormt. Men --»

»Ni ville säga, sir?»

»Att jag är inte riktigt säker på det där med själva *trycket* -- ty inte tror jag att det räcker med *enbart* -- -- -- --»

»Herr president! Ett ord! Det är i detta fall rätt egendomligt att min metod vänder upp och ned på ett gammalt ordspråk.»

»Vilket?»

»’Ju flera kockar, ju sämre soppa’. Här är det just felet att vara ensam -- och därför har jag blandningar, vilka kemiskt inverka på varandra på så sätt, att -- -- -- --»

»Halt, sir. Tror ni jag vill ingå på längre, kemiska föredrag?»

»Nej, sir. Jag förstår.»

»Och var vill ni börja.»

»Vi äro då överens, herr president?»

»Ja. Det vill säga angående prisfrågor, ert honorar och sådant, får ni hänvända er till sjöfartsministeriet. Men i sak äro vi ense. Er metod *måste* prövas, måste ofördröjligen avprovas. Och till det ställa vi alla medel till disposition. Ångare, helst av mindre tontal, torpeder, våra undervattensbåtar -- kort sagt -- ni har carte blanche. Men fort skall det gå. Nu blir det ni själv, som får ’kila på’, mr Sanderford. Och låt mig då och då veta, hur allt går. Direkt av er själv menar jag.»

»Well, sir.»

»Och så en annan sak. Jag ser gärna, att allt detta bedrives som en fullständigt diskret sak.»

»Men, herr president.»

»Tag icke illa upp, unge man. Jag vill bara *ha sagt det.*»

Och med ett handslag antydde presidenten att han icke hade mera att yttra i saken för tillfället.

XIII.

SANDERFORDS ARBETE

Det är svårt, att följa ett snille i flykten.

Och ännu mera, om detta snille på allt sätt söker att dölja, vad det har i tankarna, och ängsligt undandrager sig alla nyfikna påträngningar.

Så mycket begriper dock en och var att George Sanderford, när han, försedd med presidentens fullmakt lämnade Visa Huset, mumlade:

»Tänk om Annie levat -- vilket jubel över denna storartade triumf.»

Och likaså att han fortsatte:

»Men jag skall hämnas henne, och nu har första kvarten gått på hämndens timme.»

Men, att han strax därefter blev stående stilla, grep sig för pannan och utbrast: »Vid Jupiter, Ancer, det vore mannen för *det*» -- det var nog litet svårt att förstå.

Ancer var Washingtons mest ansedde kemist.

Strax efter fick han en ny idé:

»Och Salmson för *det*.»

Salmson representerade med utmärkt skicklighet staden Washingtons rörläggarefack.

En minut senare hade snillet flackat vidare:

»Och Bewster & Comp för *det*.»

Bewster & Comp voro fabrikörer av allehanda kemiska preparat.

George gick in på ett litet kafé och noterade sig adressen på dessa tre olika storheter efter en adresskalender, varpå han besökte dem i tur och ordning.

Hos kemisten Ancer slutade hans en halv timme långa överläggning med orden:

»Ja, mr Ancer, nu vet ni, hur jag menar. Det skall så att säga av den bildade gasen bringas i aktion -- men med icke för kraftig brisans.»

»Jag förstår er fullkomligt, mr Sanderford, fullkomligt. Det skall bli mig ett sant nöje att få stå till tjänst»

Och mr Ancer vek förnöjd ihop en anvisning på 10,000 dollars, som han fått mottaga av George som handpenning.

Hos rörläggare Salmson gick det ungefär på liknande sätt och hos fabriken Bewster & Comp. likaså.

Alla voro de förtjusta att få göra den frikostige mr Sanderfords bekantskap -- i högsta grad förtjusta.

Men George fortsatte oförtrutet sina besök än hos den ena, än hos den andra och hos instrumentmakare Rosén sade chefen förbindligt:

»Jag förstår, mr Sanderford, jag förstår. Apparaterna måste utstå så att säga tvenne olika slag av tryck -- ett rent inre -- ganska påfrestande och ett yttre, något mindre. Och de måste avbalanseras just för detta.»

»All right, sir», svarade George. »Och bästa metallsorten torde vara er egen nya komposition ’chapalacaya’.»

»Absolut, mr Sanderford, absolut. Just för *de* gaserna, absolut.»

Och mr Rosén bugade och bugade.

Nu var det ordnat med alla detaljer, så att säga, och nu tog det stora arbetet vid.

Det var besöken hos försvarsministern, sjökrigsskolans chef, marinförvaltningen, flottans torpedstation, ammunitionsförrådet och alla dessa verk och apparater, av vilka ett stort civiliserat land har en sådan massa -- och överallt öppnade presidentens fullmakt och Georges fyllda börs vägen till både platser och hjärtan.

Men så fint visste mr George Sanderford att formulera allt att alla nog kände detaljer -- att ingen, mera än han själv, presidenten, försvars- och sjöfartsministrarna, fullt ut kände idén och dess tilltänkta verkningssätt.

Det bestämdes, att en plats, strax söder om Washington, på en ganska obefärdad kuststräcka skulle bli stället, varest experimenten borde företagas och George Sanderford utvalde till sitt första försök ångaren »Lucretia», en rätt gammal, men fullt »Lloydmässig» båt.

På den inlastades i Washington allt som behövdes av olika slag av materialier och en vacker dag i augusti 1915 ångade »Lucretia» ut ur Washingtons hamn ned till »arbetsplatsen», ett stycke söder om huvudstaden.

Det var ett stolt ögonblick för George när den gled ut, ehuru han ej hörde något hurrarop skalla eller såg ens en den obetydligaste vimpel hissas till sin ära.

Men han visste att en stor nations främste män följde honom med sina tankar och goda önskningar.

Visserligen hade försvarsministern yttrat:

»Sannerligen om jag begriper, varför ni icke kan ligga med »Lucretia» här kvar i Washington utan reser dit ned. Arbetet måtte väl kunna lika bra bedrivas här som, där.»

Men ingenjören hade svarat:

»Mycket riktigt, sir. Men ni glömmer risken om något klickar. Det kunde bli en förskräcklig historia för kajerna och de tätt omkring liggande husen.»

»Ja, jag glömde det», medgav försvarsministern. »Res i frid, unge man, och lyckas ni, så har ni befriat hela världen från dess värsta mara -- *undervattensbåten.*»

XIV.

ETHELS LIST

Miss Ethel Beaver tillbringade en tröstlös tid i Toronto hela denna långa period och väntade i spänning var timme att höra något från George.

Hon hade anställt undersökningar efter Annie och Bob men de hade naturligtvis blivit fullständigt resultatlösa.

Hon hade uppbjudit alla medel för att finna George, men misslyckats.

Och till slut började hon nästan resignera.

Så togo de själsliga kvalen ut sin rätt.

Hur hade hon handlat?

Åh -- hon kunde ej tänka därpå.

Men mera och mera stod det henne klart, att skulle hon över huvud taget kunna leva längre så fanns det endast ett enda mål för henne kvar i livet: att uppsöka George och bliva allt för honom.

Hon kände, hur gränslöst svår en sådan sak bleve för henne -- då alltjämt Annies och Bobs spökbilder stodo emellan henne och George -- men det fick vara en plikt, hennes tyngsta plikt, och den visste hon att man lättast bär om man tillika anser den vara den heligaste.

Men var fanns George?

Ibland trodde hon att han möjligen, i sorgen över sina bägge, begått självmord -- men hon slog bort tanken -- hon kände George bättre, hon visste att han aldrig skulle göra en sådan kapital dumhet, som aldrig kan göras mera än en gång och efter vilken ännu ingen dödlig vet, vad som följer -- -- -- --

Men levde George, varför skrev han icke?

Icke efter henne -- nej, efter sina böcker, papper och ritningar?

Ja, detta var henne en gåta.

Allt stod färdigt att avsändas vid första besked -- lådorna hade sin plats i hennes egen våning. Till och med märklappar voro fastspikade -- hu -- de otäcka, rena, vita lapparna som lyste emot henne utan namn. Hon tyckte de voro som vita, snötäckta åkerfält, och hon undrade vilka svarta fåror hennes penna en gång skulle plöja i dem.

Men intet bud kom och de vita plakaten sutto oskrivna kvar.

När dessa lådor avgingo -- då var sista länken mellan henne och George nog också bruten --

Då anlände äntligen, i början av september, ett telegram till Ethel.

»George» var underskriften.

Hennes hjärta stod stilla i hennes bröst.

»*Sänd böcker, papper, ritningar till ångaren 'Lucretia', Washington för vidare befordran dess uppehållsplats.*»

Det var allt.

Äntligen!

Och hon skulle skicka dessa saker -- de enda, som band henne ännu vid honom -- och därmed förlora enda sambandet med George! Åhnej. Så handlade ingen klok, målmedveten, amerikansk kvinna. Först skulle hon veta, var *han* fanns, han George. Det var viktigare än att han fick all världens bibliotek. Och hade han väntat så länge som till nu, så nog kunde han giva sig till tåls ännu en vecka -- med de där böckerna.

Men huru?

För det första finge hon *utan* att medtaga lådorna begiva sig till Washington och där söka »Lucretia». Visserligen kunde hon telegrafera till redarna, men det blev det absolut ingen ordning med. Nej, hon finge resa själv.

Hon deponerade således lådorna i en bank i Toronto, löste ett rikligt tilltaget kreditiv och gav banken order att icke, till vem det vara månde, utom till henne själv, utlämna eller bortsända lådorna.

Så reste miss Ethel Beaver till Washington.

Ur en fartygsförteckning fann hon snart redarna Winter & Brown och ställde sin kosa till deras kontor. Hon steg direkt in till den ena av cheferna och hälsade nådigt och sade:

»Jag har några lådor med böcker som skola sändas till 'Lucretia'. Var ligger båten?»

»Det -- det kunna vi ej upplysa om.»

»Jaså. Ja, det måste jag nog veta, innan jag vågar sända dem. Mr Sanderford är ju ombord?»

»Ja», slapp det ur chefen innan han visste ordet av.

»Och ni vill ej ge mig adressen på 'Lucretia'?»

»Nej.»

»Kan jag själv få medfölja lådorna?»

»Det tror jag knappast -- nej, absolut icke. Nej -- det är omöjligt.»

»Ja, ser ni, varför jag frågade är endast därför, att det är så oerhört viktigt att dessa lådor ej komma bort. Jag står i ett stort ansvar för dem. Men -- well -- vill ni säga mig hur lång tid det tar för en vanlig ångare att nå 'Lucretia' härifrån.»

»Med nöje. -- Jaså -- nej, det kan jag icke heller säga.»

»Jaså -- ja *det* är ju likgiltigt, strängt taget -- det var inte alls av nyfikenhet jag frågade, men ser ni -- jag skulle i så fall vilja hyra en båt och låta den enkom frakta sakerna till mr Sanderford. Det var därför jag frågade, om det tog lång tid -- ni förstår, kostnadsfrågan -- -- --»

»Mycket väl. Ja, en vanlig ångbåt går dit på tre timmar.»

»Tack. Kan ni skaffa en båt och låta hämta lådorna klockan 6 i afton samt garantera att båten går direkt till 'Lucretia'?»

»Med nöje. Och lådorna? Var skola de hämtas?»

»Det telefonerar jag om senare, adjö.»

Ethel hade nu sin plan fullkomligt fix och färdig.

Med en hastighet, som var förvånansvärd, fann hon en snickare och anmodade denne att förfärdiga en stor låda, vari hon själv fick plats jämte några mindre -- för skenets skull.

Och klockan halv sex telefonerade hon till Winter & Brown var lådorna skulle hämtas. Sedan hon med 50 dollars mutat snickaren att tiga steg hon in i den stora lådan, och då extrabåten vid tiotiden på kvällen lade till vid »Lucretias» sida och lådorna firades upp kunde hon knappast styra sin otålighet.

Äntligen stod hennes stora låda på däcket.

Hon hörde Georges röst och så hur den hyrda ångaren återvände.

Hon väntade emellertid till allt var lugnt. Då öppnade hon lådans ena sida, som förfärdigats som inåtgående dörr, smög sig försiktigt ut och anropade en lättmatros, som höll på att få slag vid den oväntade synen:

»Hälsa mr Sanderford, att en dam väntar honom.»

Lättmatrosen försvann hastigt och efter ett ögonblick syntes George.

»Ethel!»

»Ja, George -- jag har kommit för att aldrig lämna dig -- jag följer dig till världens ände --»

Men George var inte fullt så förtjust --

»Och böckerna?» undrade han.

»Böckerna?»

»Ja -- jag behövde dem just nu för mitt arbete.»

»Låt oss gå ned till dig, George och resonnera i lugn och ro.»

XV.

ETT MISSLYCKAT EXPERIMENT

»Vad är det med dig, George? Varför är du så där avvisande?» frågade Ethel i det en hemsk aning grep henne.

Kanske visste George något och gissade sig till annat. Lade a till b och c till d.

»Ja, vad skall jag svara dig, Ethel. Jag är så helt och fullt uppe i mitt arbete -- till och med Annie --»

Aj -- nu hade han rört vid det öppna såret.

»Till och med Annie -- får glömmas. Och det är dock mycket. Det är *hon* som visat mig vägen.»

»Vilken väg, George?»

»Till guld och ära.»

»Har du det nu då?»

»Guld i alla fall att börja med. Och ära får jag snart, mera än jag behöver.»

»Men på vilket sätt?»

»Det kan jag icke säga, Ethel. Och du måste resa härifrån innan dagen gryr i morgon.»

»Jag? Varför är du så där kall? Och varför kan du ej säga mig vad du arbetar med?»

»Det är en hemlighet.»

»Som jag kan bevara.»

»Mycket sant -- men som ej är min.»

»Jag kan således intet bli i ditt liv?»

»Intet, Ethel. Men en sak, skall jag tacka dig för.»

»Och det är?»

»Att du alltid var god mot Annie. Jag begrep ju, att du hatade henne. Jag förstod, att du talade sanning den gången då du friade till mig och uppmanade mig att skiljas från henne. Och sedan, fast jag nekade, gjorde du icke som andra kvinnor, utan stödde och hjälpte henne. Nå -- det var inte mer än rätt av dig efter ditt skamliga förslag -- men -- Ethel -- andra kvinnor hade ej gjort dig det efter -- men, vad är det, Ethel --»

Under det han talade hade all färg vikit från Ethels redan förut bleka ansikte -- det var nu grått och ögonen blickade hemskt framför sig. All deras vanliga, skimrande glöd var slocknad.

I dessa sekunder genomlevde Ethel det sanna helvetet.

Och -- under det att George alls icke förstod henne utbrast hon lidelsefullt:

»*Du visste det då!*»

Förvånad teg han. Vad menade hon?

»Hur har du kunnat tiga och skona mig -- hela tiden; det måste ha varit dubbelt hårt -- din hustrus mörderska --»

George sprang upp som en tiger. Han grep Ethel med ett järngrepp om armleden.

»Du -- du menar icke, vad du säger -- du yrar -- du är icke frisk --»

Ethel stirrade honom in i ögonen. Med ens gick det upp för henne det kolossala misstag hon gjort. George hade intet vetat, intet misstänkt -- och med ett skri, så hemskt att det kunde varit ur en avgrundsandes strupe störtade hon upp och sökte nå dörren.

Men George var henne för snar.

Han spärrade henne vägen.

»*Vad gjorde du?*»

»Jag -- jag -- jag visste, att Lusitania skulle gå under -- jag lockade Annie att resa med den och telegraferade icke till dig. Jag bad henne visa dig sitt mod och sin kärlek genom den farliga resan -- till er bröllopsdag.»

George gjorde våld på sig. Ådrorna svällde blåa i hans panna.

»*Du!* Och du vågade tala om 'själ' på samma gång som du nämnde Annies namn! Och om kärlek då du stal mitt bästa! *Gå!*»

Han lämnade henne dörren fri.

Ethel stod förkrossad framför honom.

»Gå!»

»Vart?»

»Till helvetet varifrån du kom. Det är en port till det alldeles utanför relingen.»

»Havet?»

»Ja, havet.»

Ethel gick.

Med en plötslig tillskyndelse störtade George efter henne.

Hon stod vid relingen.

Med ett raskt grepp slet han henne därifrån fram på däcket.

»Nej, icke havet för dig. Det var vägen till himlen för henne -- den andra -- och förresten», tillade han med en cynism, som han aldrig förr ägt -- »förresten måste du först skaffa mig mina böcker --»

Ethel förmådde ej mer. Sanslös segnade hon ned på däcket.

George visslade i sin pipa.

»Bär henne under däck», sade han till matroserna, »och bed städerskan få henne i säng. I morgon för styrmannen och en annan henne i land.»

XVI.

»LUCRETIAS» INRE

Man skrev den 15 september 1915.

Havet ute vid »Lucretias» ankarplats låg badat i sol och så stilla och blankt som en spegel. Ej en vindfläkt rörde sig.

En ångbarkass närmade sig »Lucretia». Den lade till och George Sanderford syntes, hälsande de anländande,

vilka voro försvars- och sjöfartsministrarna i civila dräkter.

De stego upp för fallrepstrappan och mottogos.

»Och i dag skall det ske alltså?»

»Ja, sir. Det vill säga bara ett försöksexperiment.»

»Well, sir.»

»Nå, låt oss se på era anordningar.»

»Att börja med; var är den automatiska stängningsanordningen för luckor och dörrar?»

»Här, sir», svarade ingenjören och demonstrerade en mycket sinnrik apparat. När fartyget sattes helt och hållet under vatten, vilket han visade genom lättandet på en hävstång, verkade en automatisk apparat så, att samtliga luckor och dörrar hermetiskt stängdes. Framför samtliga glasfönster sköto sig vattentäta skivor, slutande tätt emot gummikanter. Luckor och dörrar tätades på samma sätt. Från och med däcket och nedåt var allt tätt.

»Utmärkt! Och nu hytterna!»

Ingenjör Sanderford lät åter luckor och dörrar öppnas och de stego ned under däck. Varje hytt ägde liknande anordningar. När de sattes under vatten stängdes fönster och dörrar automatiskt fullständigt hermetiskt. Dock med det lilla undantaget, att i varje hytt förefanns nere vid golvet en öppning, som ej slöts utan utmynnade i ett gemensamt rörsystem med ett kortare rör.

»Och karbidbehållarna?»

»Här, sir.»

Ingenjören visade dessa besynnerliga apparater. De voro fästade vid taket och togo mycket litet utrymme i

anspråk. Deras huvudsakliga uppgift var att i ett givet ögonblick, under vattnet bilda gas, som då den undanträngde vattnet ur hytten, salonger och korridorer och dessa voro tätade uppåt, genom sin lätthet skulle kunna höja fartyget.

»Men det där ämnet, som skall hjälpa till med att giva karbiden nödig kraft -- jag menar gasen tillräcklig kraft att blåsa ut vattnet genom rörsystemet -- var har ni det?»

»Det är det enda, som fattas, sir. Mr Ancer har ej ännu riktigt löst den uppgiften.»

»Gott -- vi prova väl nu med karbiden ensam, mr Sanderford. -- Äro vi så färdiga?»

»Ja, sir. Om herrarna behaga stiga ner i barkassen skall jag kommendera alla man i båtarna --»

De bägge ministrarna stego ned. Strax efter nedfirades alla båtar och folket lämnade »Lucretia» efter att ankaret hissats och ångaren lämnats utan fäste.

»Jag har ej velat besvära någon torpedbåt för detta lilla experiment», upplyste Sanderford. Jag har anordnat en mina under 'Lucretia' och där borta vid flytbojen ligger dess elektriska knapp. Jag trycker på knappen och minan springer -- 'Lucretia' spränges och vi få se verkningarna.»

»Men har ni och folket fört alla era tillhörigheter i land?»

»Ja, sir, i går afse.»

»Nå, då är väl allt färdigt, eller hur?»

»Jag låter folket komma litet längre bort först.»

Barkassen styrde mot bojen med tryckknappen för minan.

Den lade till.

Alla betraktade »Lucretia».

»Nu», sade Sanderford.

Och han tryckte på knappen.

En väldig explosion följde.

Vattnet slog upp som strålande kaskader på ömse sidor om »Lucretia». Ögonblicket därefter fick ångaren slagsida och började sjunka och efter 15 minuter hade den försvunnit under vattenytan och en starkt sugande virvel bildade sig på den annars så spegelblanka sjön.

»Ja, nu gäller det», sade sjöministern. »Nu gäller det att se, om den kommer upp igen.»

»Det torde nog dröja åtskilliga timmar innan verkningen visar sig», svarade ingenjör Sanderford.

Och han hade rätt.

XVII.

SJÖORMEN

Man väntade under en andlös spänning den första timmen.

Men intet resultat förmärktes.

Nästa timme andades man och tredje timmen vågade försvarsministern till och med antyda, att en bit mat kanske icke vore så alldeles att förakta.

Barkassens läge i förhållande till den plats, där »Lucretia» sjunkit, var sådant att »Lucretia» låg mellan barkassen och solen.

Man åt och höll under tiden ögonen fästade på stället, från vilket man väntade sig något, och i stället för att gå runt med barkassen höll man handen för ögonen och kisade.

»Men detta är alldeles ovanligt dumt», utlät sig en herre. »Låt oss gå runt och åse 'Lucretias' höjning så -- att vi slippa den förbaskade solen mitt i ögonen och i stället få den i ryggen.»

Sagt och gjort.

Barkassen ångade bort och låg nu så, att solen stod i ryggen och platsen låg klar och synlig.

Icke förr hade emellertid barkassen intagit denna ställning innan alla ombordvarande störtade fram till den reling, som vände mot »platsen». Och den syn de sågo var sannerligen värd att ses.

Det var sjöormen.

Den veritabla, fullkomliga sjöormen.

Den stack i väg med förfärlig fart tvärs över sjön. Dess rygg var grön och buktig i många slingringar, dess huvud vitt och stora vita »fenor» syntes här och där.

Sjöministern skrattade, så att hans ögon tårades.

»Ha, ha, ha -- inte trodde jag att fenomenet såg *så* livs levande ut i alla fall.»

»Vilket fenomen?»

»Sjöormen.»

»Hur så?»

»Jo, vet ni vad som inträffat? ’Lucretia’ har *exploderat* där nere på sjöbottnen och dyningarna, sedda på tvären, det är just sjöormen det. Mr Sanderford vi äro färdiga med ’Lucretia’. -- *Nästa båt!* Ni har gjort något fel. Det går nog inte, som ni sade, med bara karbid. Troligtvis har acetylengasen fått för stort tryck där nere och av detta exploderat -- nej -- nästa båt, mr Sanderford. Men, eftersom vi ändå äro församlade här, så låt oss sätta fram vin och cigarrer och tillåt mig berätta om ’den fångade sjöormen’, en historia som jag läste för någon tid sedan och som naturligtvis var rena fantasien. Men nu har den fått sin fulla bekräftelse.»

Och då vinet och cigarrerna voro framsatta tog sjöministern till orda och berättade:

»Tänk bara», började ministern, »sade mr Bringley, om man kunde fånga sjöormen -- tänk bara äran och, och, och späcket.

Annat fann icke mr Bringley att tillägga.

Mr Sixten Bringley var hela klubbens skotttavla för kvickheter av alla slag. Naturen hade knusslat litet med fosforn, när hon vindlade ihop hans hjärna -- inte allt för mycket, något hade den fått -- men inte var det vidare storslaget. Resultatet hade blivit att mr Sixten Bringley, som levde på vad hans pappas hjärnas större fosforhalt hade lyckats hopspara, var vad man skulle kunna kalla litet egen.

Vännerna i klubben skämtade med honom på många sätt, och Bringley fann sig i allt. Blott ett enda slags skämt tyckte han sig tvingad att protestera emot. Det var när någon berättade en rolig vits för honom ett par, tre timmar innan han skulle uppträda som ordförande i en mycket allvarligt sinnad förening -- hans enda förtroendeuppdrag. Ty det inträffade utan undantag, att den roliga vitsen just efter ett par, tre timmar uppfattades av mr Bringleys hjärna och att den då mottogs av nervapparaten, således att denna satte alla ansiktets skrattmuskler i gång.

Och de äldre, allvarligt sinnade damerna i föreningen kunde aldrig rätt förstå, varför den annars så stilla och fåordige mr Sixten helt omotiverat började gapskratta under diskussionen om negerbarn eller andra viktiga temata.

Sådant lågt skämt undanbad han sig alldeles.

Mr Sixten Bringley hade emellertid framkommit med uttalandet om sjöormen.

Det hade varit en förskräckligt het tid, och sjöormshistorierna hade ej heller uteblivit i tidningarnas spalter -- tvärtom -- där fanns sjöorm i alla möjliga och omöjliga former. Mr Bringley hade just slukat den sista -- därav kom sig hans uttalande.

»Späcket, ja», svarade unge Collet. »Vad skulle du göra med det, Sixten?»

»Åh, det vore nog bra för mycket», menade Bringley. »Smörja skor med, laga tran av och sådant.»

»Jag har en idé», sade unge Collet.

»Nå, låt höra», tyckte Sixten och rätade på sig, i det han satte monokeln fastare.

»Din jakt ligger ju segelfärdig, Sixten?»

»Alltid.»

»Om vi skulle resa ut och fånga sjöormen -- ja, idén är *din*, förstår du, det var ju du själv, som nyss föreslog det.»

Mr Sixten Bringley blev så häpen, att han gapade och släppte monokeln.

»På min ära», svarade unge Collet. »Tänk på äran -- och på späcket», tillade han.

»Ja du har rätt. Saken tål att tänka på.»

Hur det nu gick, så bet sig idén fast i mr Sixten Bringleys minne; den lämnade honom helt enkelt icke, natt och dag stod sjöormen för honom i sitt slingrande majestät.

Och icke fullt tre veckor efter detta samtal var jakten »Speedy» fullt färdig och klar för expeditionen.

Där funnos harpuner och en van harpunerare, en mitraljös och ett par små kanoner ombord. På däcket sågs alla möjliga andra fångstredskap, både av nyaste konstruktion och av äldre.

Och så gåvo de sig av, de bägge och ett par vänner till.

Den ende som trodde på missionen var mr Sixten Bringley. Alla de andra voro övertygade om att det skulle få en rolig och uppfriskande resa -- men att fånga sjöormen, död eller levande, det trodde de inte på.

Mr Sixten Bringley var trettio år, rik, oberoende, såg bra ut -- men han hade det där felet med fosforhalten i hjärnan -- och därför hade, trots allt, Alice Woodfall, hans tillbedda, omöjligt kunnat bestämma sig för att säga ja till hans ofta framförda frieri. Hon tyckte, att Sixten var hopplös bara han öppnade munnen.

Men när han nu för henne omtalade sina planer att fånga sjöormen, höll hon sig allvarsam och sade:

»Lycka till, mr Bringley.»

Hur enkla och obetydliga dessa ord än voro, så tyckte dock Sixten, att de öppnade ett hav av sällhet för honom. Han skrev något på en bit papper och visade henne det, sägande:

»Om jag lyckas, får jag då sätta det här i tidningen?»

På papperet stod:

> SIXTEN BRINGLEY
> OCH
> ALICE WOODFALL
> *Newyork*.

Alice svarade leende:

»Ja, på ett villkor.»

»Och det är?»

»Att ni fångar sjöormen levande och att ni visar den för minst tusen människor.»

»Var lugn», tyckte mr Sixten Bringley och försökte att taga en liten kyss i förskott, men det lyckades inte alls.

Så blev det avsegling, och snart gungade Speedy på havet.

Resenärerna roade sig med allehanda, och den stackars mr Sixten Bringley fick sitta emellan. De sågo mycket märkvärdigt, men någon sjöorm varsnade de icke.

»Den filuren tycks ha god lukt», sade unge Collet.

»Varför det?» undrade Sixten.

»Den vädrar oss och håller sig, borta», genmälde Collet.

»Ja, kanske det.»

Så gingo väl fjorton dagar.

Då hände en solblank, stilla eftermiddag, att alla vännerna uppehöllo sig under soltältet på akterdäcket. Speedy låg alldeles stilla. Bakom dem stod solen och framför deras blickar utbredde sig havet mörkblått och härligt -- fullkomligt som en spegel.

»Ha, ha», skämtade Collet, »det är ju en fullkomlig ’sjöormsdag’.»

»Vad menar du», frågades.

»Varm dag, havet stilla, solsken, sjöormen kommer upp till ytan för att sola sig -- det är ju den gamla historien»,

svarade Collet och alla skrattade.

Dock icke länge.

Ett stycke ifrån dem, snett åt höger, höjde sig något ur vattnet. Det liknade en mörk, stor, upp- och nedvänd skål.

Allt samtal förstummades; allas blickar bundos som av en trolldom -- --

Det mörka i fjärran höjde sig; det växte, och i stora, mörka bukter sköt det fram över vattenytan -- icke direkt på Speedy, utan förbi den, parallellt med horisonten där bortom.

»Sjöormen», viskade passagerarna under soltältet.

Nu sågo de odjuret ännu tydligare. Dess huvud var litet och bländande vitt, bakom det höjde sig i bågform den ena bukten efter den andra, och på deras ryggar sågs vita, yviga fenor. Bukterna avtogo i storlek mot stjärten till och försvunno till slut.

På få minuter drog odjuret förbi.

Unge Collet hade sinnesnärvaro nog att fotografera synen.

En knäpp i kameran -- och sjöormen var äntligen förevigad.

Men denna knäpp hade än större betydelse.

Den var, som hade den inlöst i kugghjulens följd just det lilla hjul i Sixtens hjärna, som hittills varit utan funktion, det lilla hjul, som nekat det hela att verka normalt.

Det blev mr Sixten Bringleys snilleknäpp.

Inom ett enda ögonblick såg det nyblivna geniet *vad* sjöormen var något.

Mr Sixten Bringley var ej att känna igen.

»Vänta», sade han, »snart komma svallvågorna.»

Och mycket riktigt; den ena väldiga böljan efter den andra kom Speedy att gunga långt efter synens försvinnande.

»Vad går det åt Sixten?» undrade de andra.

Och de hade orsak att undra; hans ögon hade fått ett liv och en glans, som ej funnits där förr; hela uttrycket var förändrat -- det var ej längre samme man de sågo framför sig. Och förvåningen steg än mera, när han yttrade:

»Jaha, mina herrar! Vår kryssning har nu givit sitt resultat.»

»Men sjöormen? Den försvann ju, vi måste vänta tills den dyker upp igen.»

De försökte åter att driva med honom, men det lyckades ej längre, och de slutade snart, frågande vad han menade.

»Det behövs ej alls. Jag har *fångat* den -- --»

»Förklara dig.»

»Jo, ser ni», genmälde Sixten Bringley, jag vill förklara er saken. Det, som kallas för sjöormen, är följden av ett rätt ofta uppträdande naturfenomen -- -- --»

»Vad i all världen är det med Sixten?» undrade Collet, som just kom upp från mörkrummet, där han framkallat plåten med sjöormens bild. »Hur är det fatt, Sixten? Du talar som en professor.»

»All right med mig, min gosse. Låt oss se på plåten!»

På denna syntes emellertid endast otydligt fenomenets konturer, det hade visat sig på för stort avstånd.

»Nå, låt oss höra mera om din fångade sjöorm», ropades i kor.

Men Sixten Bringley hade med ens blivit sluten -- han ihågkom plötsligt, att han ju också skulle visa fram sin fångade sjöorm för tusen människor. Hur i all världen skulle det gå till?

»Nå?» frågade sällskapet.

»Sjöormen är klar nog; det är något annat», menade Sixten.

»Åh, du driver med oss.»

Nu var det deras tur att hållas för narrar.

»Vi resa hem nu», förklarade Bringley.

Och därmed blev det.

Historien kom i tidningarna, och porträttet som skulle förklara det hela visade sig ej alls vara tillfyllest. Man skrattade en dag åt saken, så upptogos tankarna av annat, och äventyret glömdes.

Men mr Sixten Bringley glömde intet. Och äntligen fram på våren fick han idén fix och färdig -- han skulle visa sin fångade sjöorm.

I en vik utanför Newyork träffade han sina arrangemangs. Längs utefter ena stranden uppsattes provisoriska bänkar, publiken inbjöds och kom. Här skulle man få sig ett gott skratt, menade alla.

I annonserna hade tillkännagivits, att den fångade sjöormen endast visade sig i absolut stilla väder samt att åskådarna för att kunna se den måste ha solen i ryggen.

Äntligen inträffade så en dag dessa båda omständigheter i förening. 6,000 människor väntade i spänning.

Där, nära högra stranden, sköt något upp ur vattnet -- det sprutade högt av skum. Så rullade det fram tvärs framför åskådarna en väldig, buktande, hemsk varelse. Ett par minuter varade synen, så försvann den igen. Äntligen hade sjöormen setts, fotograferats och kinematograferats.

Och efter en halv timme sågs den åter; denna gång dök den upp vid vänstra stranden och styrde kurs rätt mot den högra.

Efter varje gång slogo höga vågor mot stranden, och en hel massa döda fiskar kastades upp.

Dagen efter stod förlovningsannonsen mellan Sixten och Alice att läsa i tidningarna.

»Vad är det för knep, min älskling?» frågade fästmön.

»Jo, det är helt enkelt. Det man kallar sjöorm är bara en viss vågrörelse. Den uppstår genom ett hastigt slag -- -- --»

»Ute på havet?»

»Ja. Havsbottnen är, liksom jordytan underkastad förändringar -- skalv. När nu ett sådant inträffar, vattnet är spegelblankt och solen står bakom åskådaren, så ser man de koncentriska vågorna tvärs för -- det blir liksom rullande, mörka bukter, ungefär som detta utkast visar.»

»Men det vita, lilla huvudet?»

»Skummet framför första svallvågen.»

»Och fenorna?»

»Skummet på bukternas toppar. De första bukterna äro alltid störst -- det är så alltid.»

»Men hur kunde du fånga den och visa den?»

»Dynamit, min flicka, dynamit fick tjänstgöra som ett mindre vattenskalv.»

Sjöministern hade slutat sin berättelse.

»Och nu, mina herrar», tillade han, »nu ånga vi hem och vänta på -- *nästa båt*. Lycka till, mr Sanderford. Och på återseende.»

XVIII.

UNDERVATTENSBÅTARNAS MORALISKA EFFEKT

Bland de medyerkande, som George anställt som medhjälpare vid det stora företaget befann sig även en svensk ingenjör, som för icke länge sedan anlänt till Förenta staterna. Hans namn var Sven Ström.

Han åtföljde George till Washington, när denne dagen efter det misslyckade försöket med »Lucretia» reste dit för att köpa ett nytt fartyg till ett nytt försök.

Och de uppehöllo sig i synnerhet vid den moraliska effekten hos de olika båtslagen.

George höll styvt på, att, så fort det bleve bekant att en handelsångare eller passagerareångare icke kunde sänkas av en undervattensbåt utan att endast passagerare och besättning komme att dödas, så skulle undervattensbåtar ej mera kunna finnas till -- annat än för direkt *försvar*, givetvis. Men de skulle ej kunna skada passageraretrafiken.

»Nej, det är nog sant», svarade herr Ström, »men så har också bara åsynen av en undervattensbåt en oerhörd moralisk effekt. Jag hade en gammal skolkamrat, Adrian Nilsson, som trodde sig ha gjort en uppfinning i den vägen. Tillåter ni, att jag berättar om den för er, mr Sanderford?»

»Naturligtvis, med största nöje.»

Sven Ström omtalade nu en ganska kuriös historia, vilken dock ej var utan en viss kärna.

»Adrian Nilsson», började Sven Ström, »hade fått titeln 'bläckslagare' mycket tidigt, redan i femte klassen i läroverket -- -- --»

Men då »bläck» och »bleck» icke kunna användas som ordlek i engelska språket gjorde han först en liten förklaring och fortsatte så:

»Det tillgick på det viset, att han, efter att i fyra timmars tid hava plågats i en provskrivning och med säkert löfte av fadern att få sluta skolan med innevarande termins utgång, kände en gränslös, vild, yrande glädje fylla hela sin själ. Och Adrian Nilsson ville slå en volt där han stod alldeles ensam och solen log.

Men -- något tyngde honom dock. Och det var bläckflaskan.

Hej -- där flög bläckhornet mot skolhusets stenvägg, och verkan var förödande, i alla fall i Adrian Nilssons ögon.

Volten inhiberades och i stället kommo benen i häftig rörelse -- bort från platsen för det ohyggliga dådet.

Nå -- det blev förhör dagen efter och Adrian Nilsson stegade fram för rektor och erkände.

Men läraren i första klassen i kristendom och svenska, en stor humorist, dikterade och interfolierade sin diktamen med:

»Och så komma vi ihåg, att beckslagare stavas med e ifall man inte menar bläckslagare Adrian Nilsson, då det stavas med ä.»

När detta relaterades för femteklassisten, att det hänt i *första* klassen, då kände ynglingens harm inga gränser.

Det var, som hade en fix idé gripit honom: *Han skulle hämnas*. Ja, det skulle bli hans livs mål att visa modersmålsläraren att bläckslagare Adrian Nilsson stavades med e.

Och se! Nu, 25 år senare lyste en skylt emot mig, som berättade detta, vid en promenad genom staden mellan broarna; och på den skylten stod det sannerligen: Adrian Nilsson, Bleckslagare.

Och samtidigt skiner barndomsminnet fram mitt bland de smala, trånga gränderna som en bred stråle av mättat solljus.

Kan det vara min barndoms- och skolkamrat »bläckslagaren»? frågade jag mig.

Jag klev resolut in i butiken.

Det *var* Adrian Nilsson -- litet fetare, skäggigare -- men med samma pigga ögon.

»Adrian, kom i mina armar!»

»Tjänare, är du i stan!»

Det var hälsningen efter 25 års tid. Nå, gärna för mig.

Så fick jag höra hur Adrian verkligen blivit bleckslagare -- genom ödets underliga nyck.

Men Adrian Nilsson var ingen vanlig Nilsson och heller ingen dussinbleckslagare -- det märkte jag efter första tiominuten, och när han elvte minuten efter sammanträffandet bjöd på middag på Royal, förstod jag, att rikedomens gudinna var den som styrt om att han fullföljt sin fixa idé.

Vid kaffet lutade sig Adrian Nilsson fram emot mig.

»Skola vi resa hem till mig ett slag?» undrade han. »Jag sysslar med en uppfinning. Har ett rum till innanför verkstaden. Mitt laboratorium.»

»Äsch», sade jag, »vi sitta kvar. Rita upp idén på ett papper; det begriper jag lika gott.»

Adrian Nilsson gick in på förslaget. Och han ritade med kopieblyerts på marmorbordet, viskade och förklarade.

»*Tron* gör så mycket», viskade Adrian Nilsson. »Jag har gjort *överdelen* av en undervattensbåt av tunt bleck -- den är precis lika en stor undervattensbåts överdel. Den blir ett slags tom burk, under den har jag en blyklump, så att den håller sig upprest på vattnet. Begriper du schäsen?»

»Nej. Inte riktigt.»

»Nå», sade lyckans gunstling, alias Adrian Nilsson. »Hör. Min imitation flyter. Fienden ser den. Tror att det är en riktig undervattenbåt.

Vänder och hämtar konvoj. Ut igen. Ser min efterapning om igen. Skjuter. Blecklådan borras i sank. Sjunker till bottnen. Begrips? Vafalls?»

»Ja, visst begriper jag, att den sjunker om den får ett skott så att vattnet rusar in», svarade jag.

»Och på det sättet kan Tyskland svälta ut England. Totalt. Fred slutes. Omgående, Bums. Begrips?»

Halva lokalen såg mot vår lilla balkong. Ty Adrian hade höjt rösten betydligt.

Jag började tvivla på barndomsvännens förstånd.

»Det är den *moraliska* effekten, förstår du väl. I hemlighet utsläppes tio, hundra, tusen, tiotusen av mina konstgjorda överdelar.»

»Ja, nog är du konstig i överdelen», tänkte jag. Men jag teg. Adrian gastade för oss bägge.

»Överallt dyka de fram. Och det är *tunn* plåt. Det är just finessen. De sjunka av ett enda bösskott. Och alla fartyg äro armerade. Och skjuta. Bom, bom, bom. Det är det moraliska, jag talar om. Nå -- min överdel sjunker. Fartyget tror att undervattensbåten dyker. Ingen upptäcker sveket. För de hinna aldrig fram innan bulvanen har gått under ytan. Skräcken blir oerhörd. Handeln förstörs av all konvojen. Under tiden arbeta riktiga undervattensbåtar. Och många fartyg träffas. Telegrafen meddelar att farvattnet är osäkert -- freden slutes. På mitt patent.»

Hovmästaren kom fram till vårt bord.

Han bockade hövligt.

Adrian återkom plötsligt till verkligheten, såg hur alla »borden» sågo upp mot oss.

»Se så», sade Adrian Nilsson, »nu har jag förstört patentet -- nu vet ju halva stan om saken. Förargligt. Vi går. Tar ny krog.»

Hovmästaren bockade igen.

»Herrarna få lov att hålla sig *neutrala*», sade han.

»Jag är neutral», menade Adrian. »England var bara ett exempel. England kan göra detsamma emot Tyskland om det vill. Det blir en billig blockad. De där dosorna gör jag för hundrafemtio kronor stycket. Nej, nu gå vi. Var tusan är den neutrala vaktmästarn? Pst! Pst!»

Sven Ström slutade.

George, som småskrattat här och där under den med livlig mimik framförda berättelsen, sade:

»Ja, det är en massa historier jag har fått höra på den sista tiden. Men, mr Ström, för att nu övergå till våra affärer -- vad säger ni om ’Pius’? Har ni sett den?»

»Ja, mr Sanderford.»

»Och vad menar ni om den?»

»Uppriktigt sagt, mr Sanderford, jag tror att det är nästan likgiltigt vilket skepp vi taga, huvudsaken är nog att mr Ancer blir färdig med det där brisanta ämnet, som skall tillblandas karbiden.»

»Ni har rätt -- men jag tror att jag tager 'Pius'.»

Nästa dag var »Pius» inköpt och inlastningen började företagas.

XIX.

DEN STORA DAGEN

Så länge hade ingenjör Ancer haft arbete med det där nya ämnet, att ehuru »Pius» legat klar och redo i månader, så fattades ännu i slutet av april månad år 1916 fyllningen i apparaterna av detta ämne, som skulle komplettera kalciumkarbidens verkningar.

Men då blev också allt klart.

Det nya ämnet, uppkallat efter uppfinnaren till »Ancerit», hade just de egenskaper som man väntat. Tillblandat till kalciumkarbid, vilket det omhöljde som ett geléartat brosk, började dess sprängande verkan ytterst långsamt och utan flamma. Det kompenserade acetylengasen, så att den ej under högt tryck längre blev explosiv och anceritens och acetylengasens förenade verkan drev sakta, men säkert ut vatten ur ett kärl med snart sagt vilket atmosfärtryck som helst. Det verkade lika kraftigt som isen, som spränger berget, det vill säga hart när oemotståndligt.

Anceriten patenterades över hela världen och amerikanska staten behöll licensrätten. Dess sammansättning var de vanliga ämnena kol, syre, kväve och väte, men kombinationen av dessa, vilket skedde i närvaro av radium, kände endast de initierade.

Den 28 april 1916 bestämdes till »den stora dagen» -- Georges och Amerikas dag.

Reklamen var väl förberedd.

Till alla större tidningar i hela världen hade man sänt Georges porträtt, färdigt att intagas så fort telegram från Washington meddelade något -- man sade ej vad --

Ute vid »Lucretias» gamla ankarplats låg nu »Pius» förtöjd.

Och den 28 april ingick.

Presidentens ångjakt gled fram på scenen, åtföljd av flera båtar. Där sågs en undervattensbåt i övervattensläge, där en stark bogserbåt, där ett par vanliga passagerarebåtar, över allt mindre seglare och motorbåtar, alla med stjärnbaneret fladdrande i den friska brisen.

»Pius» var icke förtöjd. Den hade ångan uppe och kryssade sakta fram och tillbaka.

Nu närmade sig det stora ögonblicket.

Alla lämnade »Pius» och George gick ombord på presidentskeppet.

Han såg sig omkring på däcket. Det var fullt av nyfikna och bland dessa lade han på något oförklarligt sätt märke till en kvinna, iförd mycket djup sorgdräkt med ett alldeles ogenomträngligt, svart flor.

Det var något som sade honom, att denna kvinna var Ethel.

Och mitt uppe i sin stora idé började han filosofera över kvinnans gåta -- ända tills ett bud från presidenten kallade honom till denne. Då skyndade han fram med ilande steg.

»Allt klart, mr Sanderford?»

»Yes, sir.»

»Giv då order om att ’Pius’ torpederas.»

Två minuter senare såg man den vita strimman som förenade undervattensbåten med »Pius».

Och nästa ögonblick skedde explosionen.

Fem minuter senare hade ångaren försvunnit i de fräsande vågorna.

»Ja», sade presidenten, »vet ni, mr Sanderford. Jag har trott på saken ända till detta ögonblick. Men nu tror jag ej längre -- ty det är ju helt enkelt komplett otänkbart, att detta stora skepp alldeles av sig själv skall kunna höja sig.»

»Och dock, herr president, skall det göra det. Men vi få nog vänta någon tid.»

»Jag tror det ej förrän jag ser det», svarade presidenten.

George drog sig tillbaka.

Nästa ögonblick stod den sorgklädda kvinnan vid hans sida.

»Jag ville blott säga dig en sak, George», viskade hon, och det var Ethels röst, »att misslyckas du, så har du mig hel och hållen -- Och jag *vet* att du misslyckas. Och då äro vi jämnspelta -- det begriper jag. Jag har spelat i liv -- du i skepp och pengar. Du har blivit rik och oberoende på kuppen -- jag vet, att du satt undan minst en miljon dollars på olika banker -- där ser du George, min själ förstår och beundrar din -- och nu, när jag förstått att du är likadan som jag -- nu är jag glad åt att jag dödade Annie. Den ena skurken är den andra värd.»

Och hon räckte honom sin behandskade hand.

George grep den. Också han ville visa sig en gång vara situationens herre.

»Tack, Ethel! Du har förstått mig -- och om jag segrar?»

»Segrar -- ha, ha, det är ju uteslutet.»

»Gott. Men om det nu sker ett under -- *om* 'Pius' stiger upp ur vågorna?»

Ethel skrattade. Ett hårt, cyniskt skratt.

»Ja, då sker det även ett annat under. Då seglar Ethel Beaver för alltid in i de sälla jaktmarkerna. Men under skola vi ej tala om. Nej, George, brott hava kedjat oss vid varandra och ingen kan bliva den andre kvitt. Och jag har lust att leva länge än -- vid din sida, George. Du har gjort dig rik genom att spekulera i *ett helt folks hat* -- jag har gjort dig fri åt mig genom spekulation i mitt eget, ensamma hat. Du bleknar, George. Du inser, att ditt brott går fullt ut upp mot mitt. George, jag älskar dig -- ännu i denna kväll är jag din, din hel och hållen -- George --»

Situationen var ytterst pinsam.

Ethel hade lämnat den försiktiga viskningen och höjt rösten --

George måste för varje pris få ett slut på detta samtal och han viskade:

»I kväll -- om jag misslyckas.»

XX.

TVÅ SKOTT

En gammal general närmade sig George.

»Mr Sanderford», sade gubben och höll ena handen bakom örat för att höra svaret bättre, »vad *är* det egentligen som ni väntar på? Jag får verkligen ingen reda på den här saken.»

»'Pius' skall höja sig automatiskt.»

»Skall den höja sig? Hur högt?»

»Tills att däcket når vattenytan.»

»Och varför tager man ej itu med den där automaten?»

»Den finns nere i ’Pius’. Det är gasklockeprincipen.»

»Jaså.»

Och generalen stultade bort med ena handen på ryggen, tydligen fortfarande alldeles oberörd.

Efter två timmars väntan gick med ens en väldig rörelse genom de församlade.

På det ställe, varest »Pius» sjunkit höjde sig tvänne masttoppar ur havet -- sakta och omärkligt --

Och nu brast ett ändlöst jubel lös -- ett vilt obehärskat jubel -- och »Pius» steg mer och mer.

Det var ett ögonblick som ingen någonsin skulle glömma.

Men ur mängden på presidentens skepp trängde sig en sorgklädd kvinna. Hennes flor hade skjutits åt sidan och ögonen stirrade vilt.

Ethel Beaver hade räknat fel -- allt var felaktigt beräknat.

Och inom ett ögonblick blev detta henne klart. Nästa sekund blixtrade en liten revolver i hennes behandskade hand.

Var fanns George?

Nu kunde han aldrig bli hennes i *livet*. Men i döden kunde och skulle han följa henne -- och den moderna Salome, alias miss Ethel Beaver skydde ej ett mord till.

Där stod han, glad och stolt och tilljublad av nationens främste.

Ingen märkte henne.

Hon närmade sig sakta och höll revolvern mot Georges rygg.

Ett skott och han föll framstupa.

Ännu ett, i nästa sekund och Ethels tinning visade var det träffat.

Det blev en våldsam förvirring.

Och under det att »Pius» fortsatte att stiga, dess skorstenar, kommandobrygga och hela däck höjde sig över vattenytan, spred det sig som en löpeld att uppfinnaren var skjuten.

En harm grep alla och hade ej Ethel Beaver varit död av sitt skott så skulle massan hava lynchat henne utan pardon.

George var ännu vid liv och man bar honom under däck in i presidentens privata sovhytt, varest en doktor och en medhjälpare ägnade honom alla de omsorger de kunde.

Därute arbetades med »Pius». Bogserbåten kastade fast sin tross och bogseringen in mot land började. För all säkerhets skull påbjöd en av kaptenerna, att de bägge passagerareångarna även skulle lägga bi, en på var sida om den torpederade ångaren, varpå dessa väl fastgjordes och resan till dockan i Washington började.

Det var en blandning av sorg och glädje över mängden.

Målet hade nåtts -- det begrepo alla. Men priset var dyrt -- uppfinnarens liv.

Läkaren sade, att det handlade endast om timmar.

XXI.

UR PRESSEN

Nu flög som en stormvind meddelandet om »Amerikas hämnd» över världen, till alla länder på jorden, och mr Sanderfords fotografi prunkade i alla tidningars spalter.

Och så kom det sig, att också till den lilla ön Kingsgate, där gubben Mac Donald bodde med sin gumma och sina bägge inackorderingar Moses och Annie, nådde nyheten.

Ty Mac Donald rodde, när det så passade, över till närmaste stad och hämtade nyheter.

Och nu, ett par dagar efter det lyckade experimentet med »Pius» hemförde gubben Mac Donald ett exemplar av en Londontidning, vari ett synnerligen lyckat porträtt av George Sanderford stod infört, förutom en relation av uppfinningen och dess demonstration.

Lille Moses tog emot honom nere vid båten, när han lade i land.

Gubben var allt fortfarande rent av rörande fäst vid den lille, nu tre år gamle pysen.

Och så följdes de åt upp till stugan. Utanför på en bänk satt Annie. Hon tog emot gossen, och Mac Donald räckte henne tidningen. Annie brukade ibland hava nöje av att titta på dess bilder, men hon läste aldrig ett ord.

Lille Bob fick emellertid nu först fatt på avisan och slog upp den.

Med ens fick pysen syn på något -- han tittade och tittade om och om igen --

Oh så satte han i med ett galltjut:

»*Pappa! Pappa!*»

Annie slet tidningen ur Bobs händer.

En blick var nog.

Och namnet -- George Sanderford stod det under.

Ett skri, så högt och klingande som från en högspänd silversträng bröt fram över hennes läppar --

»*George!*»

Så hade ej de bägge gamla hört henne uttala det namnet förr och bägge störtade ut ur stugan.

Men vilken förändring hade ej här ute försiggått.

De sågo det strax -- från vanvettets mörker hade Annies själ med ett enda ryck befriat sig -- där stod hon stolt, lycklig och strålande och höll fram tidningen emot dem.

»*Min man!*» sade hon. »Den bästa man på jorden. Var finnes han -- i Cork -- och var är jag?»

Det blev förklaringar och frågor i oändlighet och först sedan allt detta var undanstökat övergick man till läsningen av tidningsartikeln.

Annie läste, med hög och klar röst:

»*Är undervattensbåtens saga all? Ingenjör George Sanderfords uppfinning försökt med glänsande resultat.*

Själva uppfinningen är rent löjligt enkel. Den sättes i funktion när hela ångaren fyllts av vatten och verkar då automatiskt. Att börja med slutas då alla dörrar och luckor hermetiskt, sakta och säkert. Hela däcket blir på detta sätt fullständigt tätt. Strax efter detta är gjort, medelst apparater dolda här och där, utlösa dessa apparater förvaringsbomber för kalciumkarbid jämte ett nytt ämne ancerit, och i beröring med vattnet danar karbiden nu den bekanta acetylengasen. Man har alltså gjort en primitiv undervattensbåt av ångaren, och verkan blir analog. Genom ett rörsystem bildas av varje hytt, rum, korridor, sal en gasklocka, varutur vattnet undanträнges genom en öppning vid golvet, men varest tak och väggar äro täta. Följden blir, att så snart gasen undanträngt vattnet stiger ångaren just efter samma princip, som undervattensbåten höjer sig -- men så mycket säkrare då acetylengasen är lättare än luften. På det att icke en undervattensbåt, om den vill hindra en ångares räddning genom ombordstigning av manskap skall kunna förstöra anordningen, är denna icke koncentrerad till en enda stor apparat, utan i varje avdelning finnes en mindre sådan. Men då undervattensbåtarnas angrepp ju icke riktas mot människor utan mot skepp, är det högst troligt, att det dilemma i vilket den Sanderfordska uppfinningen försätter dem i hög grad skall försvåra -- ja kanske omöjliggöra deras användande. Det säger sig själv att vid vanlig grundstötning är uppfinningen av oöverskådlig nytta --

Och det är dessutom självfallet, att undervattensbåtarna numera ej kunna *blockera* ett land. Deras uppgift blir fastmera den att försvara ett lands kuster mot angrepp -- att förhindra transportångare att landsätta trupper och mot fientliga, direkta slagskepp.

Detta är Amerikas hämnd för Lusitania.

Den är så alltomfattande, att man ännu knappast anar dess konsekvenser -- en revolution på havet.

Som en sorglig -- -- --»

Annie höll inne och tryckte handen mot sitt hjärta --

»Nå?» undrade Mac Donald.

»Som en sorglig händelse, som har försänkt hela nationen i sorg, noteras att ingenjör George Sanderford, som triumfdagen sårades dödligt av en kula från miss Ethel Beavers revolver, ännu svävar mellan liv och död. Läkarna uttala intet hopp.»

Tidningen föll ur den hårt prövade Annies hand.

Bob såg upp.

»Kastar mamma bort pappa?» undrade han förvånad och tog upp nyhetsbladet.

Men de där enkla orden gåvo Annie åter hela hennes styrka.

Kasta bort honom!

Nej -- nu gällde det att vara stark.

»Segla mig strax över till närmaste telegrafstation», bad hon gamle Mac Donald och denne, som var häpenheten själv skyndade beredvilligt att utföra uppdraget.

Tänk, vilken ersättning han kunde begära av miljonärskan -- fast -- hon komme ju att taga lille Moses med sig --

Så nu fick han skaffa sig en tredje Moses --

»Moses den tredje», smålog han för sig själv.

XXII.

TELEGRAMMET

På kliniken i Washington, varest George Sanderford behandlades, ruskade läkarna enstämmigt på huvudet.

Fallet var svårt och livet hängde på en tråd.

Doktor Henderson ställde sin diagnos:

»En häftig, glädjande sinnesrörelse och han kan räddas.»

Men vad kunde mera glädja en person, som ägde allt -- guld och ära?

Nej, här fanns intet bot.

Och minuterna skredo.

George var vid full sans, men hans krafter voro totalt uttömda.

Han låg och genomgick en sträng självrannsakan. Han granskade sitt liv och han kände sig tacksam för att han medhunnit att uppfylla Annies bön att hämnas henne och Bob -- lille Bob --

Vad hade han nu mera att leva för --

En ny kvinna --

Som han ej kunde lita på -- en som ej tänkte som Annie:

»Har du ej nog med oss och vårt hem -- vad behöver du ära och faror --»

Nej, han var för rik nu för att kunna lita på kvinnor.

»Doktor Henderson.»

»Ja, mr Sanderford.»

»Är det långt kvar?»

»Ni skall leva.»

»Onödigt.»

Och doktor Henderson ruskade ånyo på huvudet, gick ut till en kollega och sade:

»Det värsta är att han själv inte *vill* leva. En sån stolle. Han har så mycket money han vill och ära så det räcker till för två. Att man inte kan finna på något som kan pigga upp magsyran på honom -- hm -- hm --»

»Telegram, doktor Henderson, telegram till mr Sanderford.»

En lazarettstjänare räckte doktorn lappen.

»Jag tager på mitt ansvar att öppna det», sade doktor Henderson och bröt telegrammet.

Men han hann endast helt flyktigt läsa igenom det innan han hoppade upp som en skolpojke, ilade genom korridorerna fram till den sjukes dörr, slet upp den och sprang fram till mr Sanderfords bädd.

»Vill ni höra ett telegram?»

»Från vem?»

»Från två som ni bryr er om.»

»Jag bryr mig inte om någon.»

»Men dessa två bry sig om er.»

»Låt höra.»

Doktor Henderson läste:

»Älskling.

Vi räddades av en lycklig slump från Lusitania. Goda människor --»

»Halt, doktor -- är ni galen --»

»Vänta -- -- *Goda människor togo hand om bägges våra kroppar och mitt förstånd, vilket först i dag återvänt vid åsynen av ditt porträtt. Lev för oss. Bob och jag anlända till Washington tionde maj.*

ANNIE.»

Georg drog en lång suck.

Så föll han plötsligt, utan ett ord i en djup sömn.

»Reaktionen», mumlade doktorn. »Well -- så är all fara över med honom. Om sex timmar vaknar han -- fullkomligt på bättringsvägen. I dag ha vi den 2:dra maj -- gott; till den 10:nde är han på benen och i full vigör. Nu har han både guld, ära och -- kärlek.»

När doktor Henderson efter förflutna sex timmar åter inträdde till sin patient hade denne nyss vaknat.

»Vilken dag komma de, sade ni, doktor.»

»Den tionde.»

»Så egendomligt.»

»Varför det?»

»Det råkar vara vår bröllopsdag», svarade George och såg så lycklig ut, precis som detta skulle vara mera värt för honom än att han faktiskt var den förste man, som kunna finna ett varaktigt och effektivt medel mot undervattensbåtar och låta Amerika taga sin hämnd för Lusitania.